

Videokonference på treårsdagen for Lyndon LaRouches død: Hvorfor verden har brug for LaRouches opdagelsesmetode, Lørdag den 12. februar kl. 20

Lyndon LaRouches revolutionære ideer om fysisk økonomi, ideen om de nødvendige konstante opjusteringer af den verdensøkonomiske platform, er baseret på den universelle nødvendighed af kreative opdagelser. Man kan nærme sig denne idé ved at se på LaRouches arbejde med at fremme idéerne fra især tre videnskabsmænd: Leibniz, Bernard Riemann og Vladimir Vernadskij. Anvendelserne af LaRouches arbejde blev til idéen om udviklingskorridoren i 1980'erne, og er det aktive program, der nu er kendt som "Operation Ibn Sina", som i høj grad er en del af Schiller Instituttets Komité for Modsætningers Sammenfald.

Blandt talerne vil være Harley Schlanger og medlemmer af LaRouche-organisationen.

(Komitéen blev grundlagt af Helga Zepp-LaRouche, den tidligere amerikanske chefmilitærlæge i USA Joycelyn Elders, da COVID-pandemien brød ud, og der var behov for et moderne globalt sundhedssystem. Denne omfattende platform kræver, at der skabes 1,5 milliarder produktive arbejdspladser for at skaffe vand, elektricitet og anden infrastruktur til at skabe et moderne sundhedsvæsen i alle nationer på planeten.)

Stop mordet på Afghanistan Schiller Instituttets online- seminar

**Mandag den 17. januar 2022
(Martin Luther King-Dag i
USA)**

kl. 17 dansk tid

*“Uretfærdighed hvor som helst er en trussel mod retfærdighed
når som helst.”*

– Martin Luther King

Tilmeld dig her for at få et direkte link: [Konference, 17. januar 2022](#)

Eller se programmet på denne side på vores danske hjemmeside.

Når året 2022 begynder, lad os så i hele verden vende vores tanker, ikke kun mod Dr. Martin Luther King Jr., men mod hans mission: Etableringen af et “elsket fællesskab” af hele menneskeheden. Vi må indse, at den største sygdom, der truer menneskeheden, er “fordærvet ligegyldighed”, hvilket viser sig mest spektakulært i den bevidste udsultning lige nu af millioner af mennesker i Afghanistan “i menneskerettighedernes navn”. Hvis man lader en sådan uretfærdighed ske for andre, vil den samme uretfærdighed før eller senere ske for en selv.

19 mennesker er netop omkommet i en forfærdelig brand i Bronx i New York. Der var over to dusin tidligere rapporterede

overtrædelser i denne bygning. Blandt de døde var ni børn. Men hundredtusindvis af børn er ved at sulte ihjel i Afghanistan. Årsagen til uskyldige børns død i Afghanistan og i Bronx er den samme: Årsagen er en fordærvet ligegyldighed med hensyn til, om de ville eller burde overleve eller ej.

Engang stræbte nationerne efter velstand for alle borgere; det blev kaldt "den generelle velfærd for os selv og vores efterkommere". Nu, fordi vi nægter at stoppe Wall Street og City of Londons forgæves forsøg på at videreføre deres bankerotte system, "vinker" massedøden dagligt til os i hele den transatlantiske verden. Vi får at vide, at massedød desværre vil være "normalt"; den vil være "endemisk" i form af pandemier, krig eller "ekstreme begivenheder". Hvis det er tilfældet, må det være et direkte resultat af vores fordærvede ligegyldighed, for vi kunne have behandlet de sygeste i verden først, men valgte i stedet at lade være, og vi vælger stadig at lade være.

Vi siger "NEJ" til denne pagt med fortvivlelsen og døden.

Der findes en plan, kaldet "Operation Ibn Sina", som er udarbejdet af Schiller Instituttet, for at løse den uretfærdighed, der er i gang i Afghanistan, og derved skabe en fælles verdensomspændende indsats, for at rulle de grove uretfærdigheder inden for sundhedspleje og andre områder tilbage. Frigivelsen af Afghanistans 9 milliarder dollars i pengemidler er kun begyndelsen.

Du har magten til at gennemføre Operation Ibn Sina ved at stå sammen med os og afvise den fordærvede ligegyldighed. Vejen til at bekæmpe uretfærdighed er at skabe retfærdighed i verden nu. På den måde kan den uretfærdige død for dem, der er døde ved branden i Bronx, af hungersnød i Afghanistan og pga. de tåbelige, dødsdømte imperialistiske ambitioner over hele verden, måske være inspirationen til at skabe det "elskede fællesskab", som menneskeheden virkelig har brug for og fortjener.

Organisationen for islamisk Samarbejde forpligter sig til koordineret støtte til Afghanistan; verden må skride til handling – vores 'historiske mission'

Den 19. december (EIRNS) – I søndags mødtes Ministrenes Råd fra Organisationen for islamisk Samarbejde (OIC) i et ekstraordinært samråd (session) i Pakistan og blev enige om forslag for koordineret humanitær støtte til Afghanistan, samt økonomiske tiltag. Mekanismer for at følge disse til dørs blev fastlagt, således at OIC's beslutninger kunne realiseres. Mere end 70 delegerede deltog, som repræsenterede medlemslande, gæstinationer, internationale, finansielle og FN-relaterede -nødhjælpsagenturer. Med 57 medlemslande er OIC den næststørste sådan organisation efter De forenede Nationer. Men selv med dette, vil det som vil bestemme hvad der sker med den afghanske befolkning og nation, den større omkringliggende region, samt verdenssituationen, være en nødvendig forandring i tilgangen, væk fra den dødelige geopolitik og påbegyndelsen af fælles, positiv handling blandt stormagterne.

Dette blev understreget i fredags – åbningsdagen af det tre dage lange OIC-møde i Islamabad – af Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, som deltog i en diskussion, der blev vist på Pakistans nationale TV, PTV, som nøje fulgte OIC-begivenheden. Hun sagde følgende: »I en vis forstand er

det at samle alle internationale kræfter for at hjælpe Afghanistan, efter min mening en af de allervigtigste, historiske missioner. På en vis måde tror jeg, at hele menneskeheden er som en laser, koncentreret om hvad der sker i Afghanistan. Så, jeg vil virkelig håbe, at alle de deltagende og berørte nationer vil fordoble og flerdoble deres anstrengelser for at gøre redningen af Afghanistan til et tema for hele verden, fordi det er det lige nu. Og jeg mener, at alle fremgangsmåder må tages i brug: medier, FN, konferencer. Der bør være et trommeslag, et trommeslag for at vække verdens samvittighed, fordi jeg tror, at dette er en slags bedømmelse af vores evner som menneskehed: er vi i stand til, moralsk, at overleve eller ej?«

Hvad der sker her til aften er, at tilsagn begynder at komme fra OIC-nationer, angående donationernes størrelser, som har til formål at yde den hårdt tiltrængte støtte. Baseret på de første udmeldinger omfatter rammerne for den tildelte bistand flere funktioner. En resolution om, at OIC vil oprette en Humanitær Fond og et Program for Fødevarerikkerhed blev enstemmigt vedtaget. OIC-mødet opfordrede til, at den eksisterende Islamiske organisation for Fødevarerikkerhed (IOFS) arbejder med dette nye Program for Fødevarerikkerhed for Afghanistan, herunder brugen af IOFS-reserver, hvis dette giver mening. Den Humanitære Fond står til at blive operationsklar i løbet af det første kvartal i 2022, under Den islamiske Udviklingsbanks regi.

I Kabul skal den eksisterende OIC-mission styrkes med større logistiske, finansielle og menneskelige ressourcer for at gøre det muligt for den at koordinere operationer med globale agenturer og partnerskaber. Under disse inkluderes de åbenlyse FN-agenturer, fra UNICEF til Verdens Fødevareprogram, samt andre organisationer. En prioritet vil blive lagt på at samarbejde med Verdens Sundhedsorganisation indenfor vacciner og medicinske forsyninger.

Der vil være støtte til de afghanske flygtninge, som er

flygtet til nabolande, og til de internt fordrevne i Afghanistan selv. Det vurderes, at 665.000 mennesker er blevet fordrevet blot imellem januar og september 2021, udover de allerede 2,9 millioner fordrevne i deres nation. Kortfattet: 60% af befolkningen på 38 millioner mennesker trues med -hungersnød og manglen på livets fornødenheder.

Konferencen bød velkommen til Usbekistans tilbud om, i fællesskab med FN, at skabe et regionalt, logistisk knudepunkt i byen Termez for at håndtere fragten af humanitært materiel til Afghanistan. OIC-mødet godkendte ambassadør Tarig Ali Bakhit Salah, assisterende generalsekretær for humanitære, kulturelle og familiære Anliggender ved OIC-sekretariatet, som OIC's Særlige Udsendte i Afghanistan for OIC's Generalsekretær for at koordinere indsatsen og rapportere til OIC.

Det meddeles af AP Pakistan (APP), at der var en indtrængende appel for at bygge storstilede projekter i det multinationale område for at tilvejebringe genopbygning og udvikling. Overordnet set burde dette inkludere energi-, transport- og kommunikationsprojekter. To af disse var TAPI-rørledningen og TAP-ledningen, som skal overføre strøm mellem Turkmenistan, Afghanistan og Pakistan. Diskussionens deltagere henledte opmærksomheden på vigtigheden af Den økonomiske Samarbejdsorganisations 15. topmøde, som mødtes den 28. november 2021 i Ashgabat i Turkmenistan.

Det andet område af OIC-initiativer, parallelt med arbejdet indenfor humanitær støtte, fødevarehjælp og anti-pandemiske tiltag, er i skabelsen af bank-, kredit- og relaterede rammebetingelser, som skal tjene en genetableret, -fungerende økonomi, samt til genopbygning. Ifølge APP vedtog Udenrigsministrenes Råd, at de første forhandlinger, »der skulle frigøre finansielle og bank-relaterede veje for at genoprette likviditet, samt -finansiell og humanitær assistance«, burde begynde under vejledningen af OIC's Generelle Sekretariat og Den islamiske Udviklingsbank. APP tilføjede, at deltagere

diskuterede at »udforske realistiske måder, hvorpå Afghanistans finansielle aktiver kunne frigøres«.

Det er her, at en direkte konfrontation kommer ind i billedet med London, Washington D.C. og medsammensvorne, der - uberettiget insisterer på at tilbageholde 9,5 milliarder dollars af Afghanistans statsaktiver, som er svært nødvendige for regerings- og økonomiske funktioner. En særlig styg, dobbeltmoralisk offentlighedskampagne finder sted i USA, hvor åbne breve blev offentliggjort i den seneste uge, hvor krokodilletårer blev fældet, og det blev påstået, at nogle af de 9,5 milliarder dollars burde blive frigivet og brugt til »direkte at afhjælpe det afghanske folk«, men kun hvis de kunne overføres direkte til FN og andre agenturer, hverken relateret til Kabul-regeringen eller Taliban. Et af brevene var fra forhenværende militære personligheder, som står i forbindelse med det berygtede Atlantiske Råd, og det andet brev var fra 39 kongresfolk, enten uvidende, blåøjede, korrupte eller alle tre.

Ingen nation eksisterer uden fungerende institutioner. Ingen uafhængighed er mulig uden økonomisk suverænitet. At tilbageholde finansielle midler, eller på uberettiget vis kontrollere beslutningstagningen over benyttelsen af disse, er ensbetydende med at ødelægge en nation. Dette vil fuldføre opgaven gennem folkemord, hvilket 20 år med militær tilstedeværelse og manglen på udvikling ikke var i stand til i Afghanistan. Dette er en moralsk prøve for Vesten.

Hvad de finansielle midler bør bruges til, samt hvad der generelt må gøres i Afghanistan, er præsenteret i et nyudgivet *EIR*-interview med Dr. Shah Mehrabi, som i 20 år sad i bankbestyrelsen i DA Afghanistan Bank, Afghanistans centralbank.

Vores rolle i at udbrede sådanne politiske tiltag er uundværlig, parallelt med at bringe sandheden om

størrelsesordenen af Afghanistans krise, som fuldstændig udelukkes af den transatlantiske presse. Zepp-LaRouches opråb for Operation Ibn Sina, som vil skabe en moderne sundhedsplatform i landet, er en opfordring til at verden agerer. At rette lyset på Afghanistan, og mobilisere for det som må gøres, udbreder forståelse af nødvendigheden for at gøre en ende på grebet fra den imperialistiske udenrigspolitik og det globalistiske finanssystem overalt, som nu bryder sammen og truer med atomkrig.

Helga Zepp-LaRouche afsluttede sine bemærkninger på PTV den 17. december, ved at sammenfatte situationen således: »Så, i en vis forstand tror jeg, at Afghanistans skæbne og menneskehedens skæbne er langt tættere forbundet end de fleste mennesker kan forestille sig.«

Links:

Et *EIR*-interview med Dr. Shah Mohammad Mehrabi, som sidder i den regerende bestyrelse af Afghanistans centralbank (Da Afghanistan Bank), er blevet offentliggjort i video- og tekstformat. Heri går han i dybden med det, som er nødvendigt for at Afghanistan kan fungere økonomisk. Interviewet har titlen: »Amerikansk politik 'kvæler det afghanske folk'«:

<https://schillerinstitute.com/blog/2021/12/18/interview-with-dr-shah-mehrabi-u-s-policy-is-suffocating-the-afghan-people/>

Fire repræsentanter for Schiller Instituttet blev interviewet på Pakistans PTV i forbindelse med OIC-konferencen:

Stifteren af Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, og Hussein Askary:

<https://schillerinstitute.com/blog/2021/12/19/pakistan-tv-special-broadcast-on-oic-extraordinary-meeting-on-afghanistan-gets-briefing-from-helga-zepp-larouche-hussein-askary/>

Harley Schlanger:

https://youtu.be/_sb7eD5sLdc

Karel Vereycken:

<https://www.youtube.com/watch?v=Td7T64hPNq0>

POLITISK ORIENTERING AUGUST 2021:

Afghanistan: Hvad nu?: Fred gennem økonomisk udvikling

Download (PDF, Unknown)

Er Vesten i stand til at lære? Hvad Afghanistan behøver nu, af Helga Zepp-LaRouche

5. september (EIRNS) – NATO's katastrofale fadæse i Afghanistan, og dermed de sidste 20 års interventionspolitik, kunne næppe være mere dramatisk. Ikke blot det, at krigen blev tabt; det er paradigmatisk for

hele spektret af det vestlige, liberale systems fejllantagelser. Det fortjener derfor bifald, når Præsident Biden bekendtgør, at tilbagetrækningen fra Afghanistan markerer afslutningen på hele den æra, hvor amerikansk militærmagt brugtes med det formål at »omskabe« andre lande. Men hvis denne omlægning blot betyder, at man ikke længere vil beskæftige sig med de »endeløse krige« i sekundære områder, for at sætte alle kræfter ind mod de »nye udfordringer«, nemlig konfrontationen med Kina og Rusland, så ville lektionen fra denne skammelige misere ikke være lært, men blot være skridt på vejen til en endnu mere endegyldig katastrofe. Såret er dog stadig friskt, chokket fra nederlaget ryster endnu hele den vestlige verden, så muligheden for en fuldstændig ny tilgang eksisterer.

Et projekt fra Brown University om undersøgelse af de amerikanske kriges omkostninger siden 11. september 2001, som nu får 20-årsjubilæum, har udregnet, at de samlede omkostninger for militæroperationerne i Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Somalia, Pakistan osv., har kostet 8 billioner dollars og at mindst en million mennesker har mistet livet. Deraf gik 2,3 billioner dollars til Afghanistan-krigen, 2,1 billioner til krigszonen Syrien/Irak, 355 milliarder til militære operationer i Libyen, Somalia osv., 1,1 milliarder til programmer for Homeland Security og 2,2 milliarder til den tilhørende understøttelse af amerikanske krigsveteraner, som gjorde tjeneste i disse krige, hvoraf et stort antal af dem lider under fysiske og psykiske mén. Mindst 15.000 amerikanske soldater og omkring lige så mange internationale NATO-tropper blev dræbt. Omkring 70 millioner mennesker er flygtninge pga. disse krige. Hundredetusinde soldater var udsendt, et ukendt antal af civilister mistede livet, en stor del af tropperne var hovedsageligt beskæftiget med at beskytte sig selv i fjendtlige omgivelser, hvis mennesker og kultur de

forstod lige så lidt for 20 år siden, som de gør det nu, hvilket senest blev erkendt efter 2019, hvor Afghanistan-papirerne blev offentliggjort.

Den humanitære situation i Afghanistan er forfærdende. Ligesom direktøren for Verdens Fødevarerprogram (WFP), David Beasley, som besøgte Afghanistan i den sidste uge af august måned, bekendtgjorde, sulter 18 millioner afghanere – mere end halvdelen af befolkningen – og fire millioner trues i den kommende vinter med døden, uden massiv hjælp. Verdenssundhedsorganisationen (WHO) frygter en medicinsk katastrofe, i lyset af et nærmest ikke-eksisterende sundhedssystem til COVID-pandemien, og at kun én million mennesker indtil nu er blevet vaccineret. Kan folk i Vesten blot tilnærmelsesvis forestille sig, hvilken lidelse den afghanske befolkning har måttet gå igennem i de sidste 40 års krig indtil det nuværende øjeblik – og stadigvæk må gå igennem nu?

I lyset af denne tragedie, som næsten overstiger ens forestillingsevne, er det derfor absurd, og bevidst vildledende, at man i konteksten af »endeløse krige« stadig taler om »Nation Building«. Hvad blev der opbygget, når halvdelen af befolkningen sulter? Hvis USA og de andre NATO-medlemmer blot havde brugt fem procent af deres militæruddgifter til at investere i den egentlige opbygning af Afghanistan, ville det aldrig være kommet til denne forfærdelige katastrofe.

Indtil videre er det ikke tydeligt, om en reel genovervejelse finder sted i USA og Europa. For dette ville ikke blot betyde, at man er villig til at »tale med Taliban«, men at man korrigerer hele præmissen for de sidste 20 års politik. Hvis Biden ærligt mener, at hele æraen med interventionskrige bør afsluttes, så må de amerikanske tropper endelig efterleve afstemningen i det irakiske parlament, som allerede forlangte deres tilbagetrækning i januar 2020. Så må de morderiske sanktioner fra USA's Caesar-lovgivning mod Syrien

afsluttes, som indtil nu har bidraget til, at over 90 procent af befolkningen har en levestandard, der ligger under fattigdomsgrænsen, og, i en tid med pandemi, burde alle sanktioner mod lande, der er uden FN-mandat, stoppes, fordi de kun rammer de fattigste dele af befolkningen og ofte dræber dem.

Hvad USA og de europæiske nationer må gøre nu, hvis de nogensinde igen ønsker at have troværdighed, hvad angår »værdier« og »menneskerettigheder«, er at tilbyde den afghanske regering, som nu er i gang med at blive dannet, reel støtte, derigennem at de f.eks. opbygger et moderne sundhedsvæsen. En af de ting, som i øjeblikket er tiltrængt, er et helt system af moderne udrustede sygehuse, sammen med et system til uddannelse af læger, medicinsk fagpersonale og et træningsprogram for unge mennesker, som kunne hjælpe med at gøre befolkningen bekendt med de nødvendige hygiejnetiltag i en pandemi, også i landområderne. Et sådant system kunne, gennem samarbejde med medicinske centre, forbindes med USA og Europa, ligesom dette allerede sker, på selektiv basis, i andre udviklingslande.

I lyset af hungersnøden ville et omfattende tilbud til understøttelse af landbruget være påtrængt, udover luftbroen, som David Beasley fra WFP opretter fra Pakistan, og som kan bringe fødevarer til Afghanistan. Hvis det skal forhindres, at landmændene af ren og skær nød igen begynder at dyrke opium, så må udviklingen af landbruget, som en integreret del af en generel, økonomisk genopbygning, finde sted. Den tidligere chef for FN's program for narkotikakontrol (UNDCP), Pino Arlacchi, har, gennem aftalen fra 2000 med Taliban, demonstreret, at afskaffelsen af narkotikaproduktion er mulig og i overensstemmelse med Talibans religiøse overbevisning.

Forudsat at Afghanistans suverænitet og den nye regering bliver respekteret fuldt ud og med garantier for, at en sådan

hjælp til opbygningen af landbruget ikke vil blive sammenblandet med en politisk dagsorden, kunne forskellige pilotprojekter påbegyndes efter modellen fra Jawaharlal Nehrus Grønne Revolution i de regioner, som er villige til dette. I USA og Europa findes der engagerede unge og ældre landmænd, som gerne ville hjælpe med til at bidrage til en sådan fredsmision, således at landbrugsproduktionen i Afghanistan bliver forbedret og hungersnøden kan overvindes permanent. I lyset af de tilbagevendende tørker må sådanne programmer naturligvis gå hånd i hånd med vandprojekter og et generelt vandforsyningssystem.

I første ombæring må det handle om at hjælpe den afghanske befolkning i en gigantisk nødsituation, som de ikke selv har forårsaget, og dette er kun muligt, når et tillidsgrundlag skabes med den nye regering, uanset alle ideologiske forbehold. Komitéen for modsætningernes Sammenfald foreslår derfor, at USA og de europæiske regeringer udpeger den person, som tidligere har bevist, at en sådan politik kan fungere, til koordinationen af et sådant hjælpeprogram – nemlig Pino Arlacchi. Det ville være en garanti for, at Afghanistans suverænitet respekteres og at det under ingen omstændigheder forsøges påtvunget den vestlige standard, da han allerede tidligere har vundet Talibans tillid.

En sådan ny politisk definition for Afghanistan betyder naturligvis også en fuldstændig afvisning af at tænke i geopolitiske kategorier, en frasigelse af forestillingen om politik som et nulsumsspil, hvor Kinas og Asiens opgang automatisk opfattes som Vestens nedgang. Den nye regeringschef, Abdul Ghani Baradar, har med sit besøg hos den kinesiske udenrigsminister, Wang Yi, signaliseret, at hans regering tilstræber et samarbejde med Kina og Afghanistans integrering i Den Nye Silkevej. Den russiske ambassadør i Afghanistan, Zamir Kabulow, har foreslået en international konference for landets økonomiske opbygning, hvor det skal

diskuteres, hvilket projekter der må have absolut prioritet for at overvinde nødsituationen.

Hvis den vestlige verden har lært noget som helst fra årtusinde-nederlaget i Afghanistan, så må den ikke blot fordomsfrit samarbejde med Rusland, Kina og de centralasiatiske nabolande, Pakistan, Iran og Indien i Afghanistans opbygning, men også med hele Sydvestasien. Det er ikke sloganet: »afslut de endeløse krige«, der er idiotisk og som fik Tony Blair til at hidse sig op, men derimod Blairs fremsatte politik for koloniale interventionskrige. De var ikke blot tåbelige, men kriminelle og morderiske, og har ødelagt livet for millioner af mennesker eller bragt dem ubeskrivelige lidelser, og deres arkitekter må stå til regnskab for dem.

Men når cyklussen af vold og hævn skal overvindes, så må en ny politik på dagsordenen: Det nye navn for fred er udvikling, som Pave Paul VI udtrykte dette. Afghanistan er stedet, hvor USA og Kina kan påbegynde en form for samarbejde, som kan repræsentere et babyskridt i retning af et strategisk samarbejde, hvor menneskehedens fælles mål rykkes i forgrunden, og deres virkeliggørelse i sidste ende repræsenterer den eneste måde, hvorpå menneskeheden endelig kan forhindres at ende i en atomkrig.

Annegret Kramp-Karrenbauer virker i hvert fald til intet at have lært af det »hårde nederlag«, når det eneste, der falder hende ind, er en opfordring til »større militær selvstændighed for EU«. »Manglen på egne evner«, som hun taler om, relaterer ikke kun til den manglende europæiske modstand mod den amerikanske lede tilbagetrækning fra Afghanistan.

Hvis den vestlige verdens selvskabte nedgang skal stoppes, behøver vi en ærlig analyse af, hvorfor den neokoloniale, liberale samfundsmodel har slået fejl, og vi behøver frem for alt en renæssance af den humanistiske og klassiske kultur. Vores holdning i forhold til opbygningen af

Afghanistan er testen, der viser, om vi er i stand til dette.

– fra Neue Solidarität

Rapport: Geo-økonomiens daggry – udvidelsen af Bælte & Vej til Afghanistan

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien
koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i
Sverige (www.brixsweden.org)

Billede: Afghanistan omfavnes af, og kan forbindes til, to af
Bælte- og Vej-Initiativets vigtigste korridorer: den grønne
Kina-Pakistan-økonomisk Korridor, og den gule Kina-
Centralasien-Vestasien. De foreslåede ruter i lilla, der
krydser Afghanistan, viser, hvordan det kunne lade sig gøre.
Billede t.v. BRIX, t.h. Flickr J. McDowell

af Hussein Askary, Schiller Instituttets Sydvestasien
koordinator, Bestyrelsesmedlem af Bælte- og Vej-Instituttet i
Sverige (www.brixsweden.org)

Den hastige tilbagetrækning af amerikanske, britiske og andre
NATO-tropper fra Afghanistan efter 20 år med en forfejlet
»krig mod terror« har potentialet til at blive et vendepunkt i
retningen af en ny verdenspolitisk ære. Sammenligningerne med
amerikanske troppers tilbagetrækning fra Saigon (Vietnam) i
1975 er noget upræcise. Der findes nu en ny mekanisme og
sammenslutning af regionale og globale magter villige til at

bringe fred, stabilitet og økonomisk udvikling til Afghanistan, med udarbejdede planer langs Bælte- og Vej-Initiativet (BVI). Sammenligningen burde nærmere være med Berlinmurens fald i 1989, hvilket betyder, at en forfærdelig æra potentielt set går mod enden, og at en ny indvarsles i verdenspolitikken, som omvælter årtier og århundreder af ødelæggende nulsums- og geopolitik, »great games« og krig.

Hvis denne nye situation håndteres roligt og klogt, har den potentialet til at opnå fred gennem økonomisk udvikling og samarbejde til gensidig fordel. Nøglen til denne nye politik er integrationen af Afghanistan ind i Bælte- og Vej-Initiativet. Selvom der er store farer ved den kaotiske situation, som NATO har efterladt sig i Afghanistan, må hovedpunktet på dagsordenen for et hvert freds- og forsoningsinitiativ indeholde en genopbygning af økonomien.

Efter 20 års militære operationer af USA, Storbritannien og deres allierede, og med mindst 71.000 civile dræbte i både Afghanistan og Pakistan, blev disse tropper hastigt trukket tilbage i juli og august i dette år. Taliban, det påståede mål for Afghanistan-krigen og den hovedsaglige opposition til NATO og den vestligt støttede regering, udvidede deres kontrol over hver eneste del af landet. Imens de vestlige medier var fyldt med panikslagne reportager om Talibans hurtige stormløb i mange dele af landet, havde mere nøgterne tænkere i Kina, Rusland, Pakistan, Iran og mange centralasiatiske nationer, og selv i Indien, travlt med at arrangere et væld af diplomatiske træk, både for at kontrollere situationen, og få Taliban og den afghanske regering i Kabul til at snakke om fred og forsoning.

Det kinesiske statsrådsmedlem og udenrigsminister, Wang Yi, besøgte allerede i juli flere centralasiatiske hovedstæder for at diskutere situationen. Shanghai Cooperation Organisation (SCO), der inkluderer alle de overnævnte nationer, samt andre eurasiske nationer, afholdt et møde den 14. juli med sine udenrigsministre om Afghanistan i Dushanbe, hovedstaden i

Tadsjikistan. Wang Yi udtalte ved mødet, at grundet den hastige tilbagetrækning af USA's og NATO's tropper, »står Afghanistan igen overfor en alvorlig skillevej, som enten fører mod krig eller mod fred, kaos eller stabilitet«. Han fremlagde et initiativ med fem punkter, hvoraf det tredje punkt var »samarbejde for at fremme en forsoningsproces, som kan sikre, at ingen borgerkrig udvikler sig i horisonten – i overensstemmelse med princippet: »afghansk-ledet og afghansk-ejet«.« Alle nabolande til Afghanistan har noget at vinde og tabe i situationen, og har indflydelse på visse afghanske fraktioner og grupperinger, hvilket gør dem til nyttige mæglere for fred og forsoning. Det femte punkt opfordrede SCO til at bidrage til fred og genopbygning af Afghanistan. SCO bør gøre aktivt brug af eksisterende samarbejdsmekanismer indenfor økonomi, handel, kultur og andre områder, for at støtte Afghanistan i udbygningen af sin kapacitet for uafhængig udvikling, og opnåelsen af sand og varig udvikling. Integrationen af Afghanistan i regionale, økonomiske udviklingsplaner og -strukturer vil sikre varig fred.

Ingen fred uden udvikling

Det er dette sidste punkt, som blev forsømt i de sidste 20 år, imens fokuset kun var rettet mod brugen af militær- og sikkerhedsforanstaltninger, hvilket har haft ødelæggende konsekvenser for nationen og regionen. I følge visse vurderinger har USA brugt 2,2 billioner dollars på denne krig, imens de samlede udgifter for amerikanske krige siden 11. september 2001 er oppe på 6,4 billioner dollars. Næsten intet af dette blev brugt til at opbygge infrastruktur, huse, hospitaler, skoler, energiproduktion eller vandforsyningssystemer. Dette er seks gange så meget som Kina investerede i BVI siden 2013. Men Kina har bygget tusindvis af kilometer af jernbaner og veje, kraftværker, havne, lufthavne, vandforsyningssystemer, over hele Eurasien og i Afrika. Dette er grunden til, at den nuværende situation i Afghanistan kunne blive vendepunktet i den nutidige historie i forhold til

filosofien bag og udarbejdelsen af fred gennem økonomisk udvikling frem for militærmagt.

Afghanistan og BVI

I modsætning til dens tidligere rolle som en stødpudezone mellem de russiske og britiske imperier i det geopolitiske »store spil«, ligger Afghanistan perfekt til at kunne blive broen mellem det nordlige Eurasien og det sydlige Asien, og mellem Østasien og Vestasien. Det er klemmt inde mellem to af BVI's hovedkorridorer, Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) syd for dens grænse og Silkevejskorridoren fra Kina til Centralasien, Iran og Tyrkiet nord for dens grænse.

Formelt blev Afghanistan en del af BVI i maj i 2016 i sammenhæng med et besøg af Afghanistans administrerende overhoved, Dr. Abdullah Abdullah, i Kina i maj måned 2016, hvor de afghanske og kinesiske udenrigsministre underskrev et forståelsespapir om samarbejde indenfor BVI. Det afghanske udenrigsministerium udtalte på dette tidspunkt, at »i betragtning af dets beliggenhed som korsvej mellem Central-, Syd- og Sydvestasien er Afghanistan godt placeret for et partnerskab med Kina og til at forbindes med regionerne langs BVI«. Afghanistan blev også et medlem af den Asiatiske Infrastruktur- og Investeringsbank i 2017. Men på grund af situationen i landet, og det åbenlyse fjendskab mellem USA og Kina, blev ingen fælles infrastruktur eller andre projekter sat i gang.

Interessant nok lykkedes det Kina at inkludere BVI som en del af FN's mission i Afghanistan, og i artikel 34 af FN's sikkerhedsråds resolution nr. 2344 fra 2017 står, at de »påskønner og opfordrer til yderligere anstrengelser for at styrke processen for regionalt, økonomisk samarbejde, herunder tiltag for at muliggøre regionale forbindelser, handel og transit, inklusive regionale udviklingsinitiativer som Bælte- og Vej-Initiativet og det 21.

århundredes Maritime Silkevejsinitiativ samt regionale udviklingsprojekter.«

Næsten et år før USA's og NATO's tilbagetrækning fra Afghanistan opnåede Wang Yi en konsensus for ni punkter ved indvielsen af Mødet mellem den kinesiske og de centralasiatiske udenrigsministre den 16. juli 2020. Her er det tredje punkt bemærkelsesværdigt, hvor der står, at parterne vil gøre en indsats for at »skabe en synergi mellem Bælte- og Vej-Initiativet og de centralasiatiske landes udviklingsstrategier, udvide handel og sørge for flere fælles idéer og konkrete skridt for udviklingen af Silkevejen for Sundhed og den Digitale Silkevej.« I det ottende punkt, som omhandler Afghanistan, står der: »Kina og de centralasiatiske lande støtter alle freds- og forsoningsprocessen i Afghanistan, og er klar til at spille en konstruktiv rolle i at opfordre til intra-afghanske forhandlinger, genoprettelsen af fred og stabilitet, fremskyndelsen af økonomisk genopbygning i Afghanistan og styrkelsen af regionalt samarbejde.«

Et andet vigtigt skridt var den fælles udtalelse fra Den fjerde, trilaterale dialog mellem Kinas, Afghanistans og Pakistans udenrigsministre i juni måned 2021, hvor det blev understreget at »de tre parter igen bekræftede, at de vil udbygge samarbejdet under Bælte- og Vej-Initiativet, Den regionale, økonomiske Samarbejdskonference (RECCA), Processen i Istanbul »Asiens Hjerter« (HoA/IP) og andre regionale, økonomiske initiativer.« Forbindelsen mellem Den kinesisk-pakistanske økonomiske Korridor (CPEC) og Afghanistan var et nøgleelement i denne dialog.

RECCA, som er nævnt i dette fælles dokument, er et initiativ, som blev igangsat af Afghanistans udenrigsministerium for at samle alle de forskellige forbindelses- og udviklingskorridorer, der forbinder Afghanistan med dens naboer og de større regioner. De har udgivet flere studier om

disse korridorer, samt hvordan de vil gavne Afghanistan og forøge stabilitet og sikkerhed i landet, samt hele regionen.

Så, planen er at bygge flere udviklingskorridorer til transport, energiproduktion, og olie og gas gennem Afghanistan. Flere af projekterne er beskrevet af RECCA. Et af dem er CASA-1000, det centralasiatiske og sydasiatiske regionale marked for elektricitet. Turkmenistan er et land rigt på naturgas. Iran, ligeså, er rigt på naturgas og begge leverer strøm til Afghanistan.

Afghanistan er afhængig af at dets nabolande leverer elektricitet, kapaciteter som ikke er blevet opbygget de sidste 20 år. CASA-1000 inkluderer Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan og Pakistan under ét elforsyningsnet. TAP-500 er et andet elektrisk kabel som forbinder Turkmenistan, Afghanistan og Pakistan. Der er TAPI, den turkmenske, afghanske, pakistanske og indiske gasrørledning, som angiveligt blev støttet af USA og NATO, men denne blev brugt som et geopolitisk redskab for at sikre sig, at de centralasiatiske lande og de gas- og olierige lande afholdte sig fra at samarbejde med Rusland, Iran og Kina, og få deres naturgas udefra, da de er lande uden kystlinje.

Så, idéen var, at forbinde Turkmenistan direkte med Afghanistan, Pakistan og Indien, og få naturgassen derfra. Men dette er, i sig selv, et meget nyttigt projekt og hjælper også med at forbinde Pakistan og Indien gennem en fælles interesse. Men det udelukker ikke at bygge en gasrørledning til Rusland eller til Kina eller gennem Iran. Virkeligheden får imidlertid det sidste ord, og korridoren med naturgasrørledningen mellem Turkmenistan, Centralasien og Kina er blevet en af de mest vitale gasrørledninger i Asien. Iran, Pakistan og Indien havde også deres planer for en »Fredens Rørledning«, hvilket iranerne byggede hele vejen til Zahedan på grænsen til Pakistan; men presset fra USA tillod ikke

Pakistan at følge op på dette projekt. Yderligere, bidrog konflikten mellem Pakistan og Indien til at stoppe dette projekt. Så, der er ingen konflikt mellem disse forskellige olie- og gasrørledninger, hvis geopolitikken skubbes til side, og økonomiske og sociale overvejelser tager dennes sted.

I dag er der intet i vejen for, at Pakistan kan drage fordel af at samarbejde med begge. Nødvendigheden for elektricitet for alle lande, herunder Indien og Kina, er så enormt, at det kun kan imødekommes med mere end én rørledning.

Der er også, blandt disse infrastrukturprojekter, De fem nationers Jernbane (Kina, Kirgisistan, Tadsjikistan, Afghanistan, Iran) og korridoren fra Peshawar (Pakistan) til Kabul og til Dushanbe. En anden korridor går fra Peshawar til Kabul til Mazar-e-Sharif og ind i Turkmenistan. Der er en række jernbaner, som blev bygget fra nabolandene; som Iran, der blot sidste år færdiggjorde jernbanen fra Khaf og Mashhad i Iran til Herat i det nordvestlige Afghanistan. En korridor skulle også videreføres fra Tadsjikistan til Kunduz. Mange regionale jernbaner når fra nabolandene til Afghanistans grænsebyer, men stopper så der, fordi de ufærdige forbindelser mangler inde i Afghanistan selv. I 2016 ankom et tog fra Xinjiang i Kina til Hairatan i det nordlige Afghanistan, som passerede gennem Kasakhstan og Usbekistan. I 2019 blev en fragtforbindelse oprettet langs denne rute til Kina. Derfor burde det at bygge de manglende forbindelser i Afghanistan, blive til omdrejningspunktet for genopbygningsplanerne.

I februar dette år blev en strategisk aftale mellem Pakistan, Afghanistan og Usbekistan underskrevet for konstruktionen af en jernbane på 573 km fra Mazar-e-Sharif via Kabul til Peshawar (Pakistan). Den vil blive forbundet med den eksisterende Termez (Usbekistan) som krydser over til Mazar-e-Sharif (i Afghanistan), der åbnede i januar 2012. Denne strækning muliggør en direkte forbindelse mellem Pakistan og den usbekiske hovedstad, Stashkent. De tre

lande skrev i fællesskab under på et forslag i december 2020 for planer, som søger et lån til projektet fra globale finansinstitutioner på 4,8 milliarder dollars. Efter forlydende har både Verdensbanken, Den asiatiske Udviklingsbank, Den europæiske bank for genopbygning og Udvikling, Den europæiske Investeringsbank, Den islamiske Udviklingsbank, Den asiatiske infrastruktur- og Investeringsbank (AIIB) og Det internationale Finansselskab (International Finance Corp.) vist interesse for projektet. Strækningen vil også blive forbundet med den 112 km lange grænsestrækning fra Atamyrat (Turkmenistan) til Aqina til Andkhoy, og forbinde Turkmenistan med Peshawar.

Omringet af BVI-projekter

Alle Afghanistans naboer deltager aktivt i BVI. CPEC, BVI's flagskib, og den mest avancerede af BVI-korridorerne, er et vigtigt middel til at bringe BVI til Afghanistan.

Kinas forhold til Centralasien har udviklet sig i en positiv retning, specielt efter Xi Jinpings iværksættelse af BVI i 2013. De centralasiatiske nationer, hvor af tre deler grænse med Afghanistan, har tilpasset deres nationale udviklingsplaner til BVI. Ikke kun er deres handel med Kina vokset enormt, men mange infrastruktur- og landbrugsprojekter er nu integrerede dele af BVI og samarbejdet med Kina. SCO, som til at begynde med var en sikkerhedsorganisation, har nu udviklet sig til et redskab for økonomisk samarbejde. Den fælles kommission for formidlingen af international Vejtransport er en af SCO's vigtige platforme, specielt hvad infrastruktur angår. Der er flere initiativer for Kina og Centralasien, såsom Den regionale sino-kirgisiske Samarbejdsplan (2015-2020), Kasakhstans lyse Vej-Initiativ, Tadsjikistans nationale udviklingsstrategi 2030 og Usbekistans nye udviklingsstrategi.

Hvad den regionale sammenknytning angår, er Kinas Xinjiang-region (uyghurenes autonome region) forbundet med tre

hovedkorridorer i BVI. Disse er CPEC, Den nye Silkevej og Den eurasiske Korridor. Men for at have en effektiv sammenknytning er der brug for en opgradering af transport- og energinfrastrukturen i Kinas nabolande, for at kunne følge med den hurtige udvikling af Kinas egen økonomi og den hurtige forøgelse i handlen mellem Kina og Europa.

Iran, som deler en lang grænse med Afghanistan i vest, har i årevis også konsolideret dets forhold til Kina og BVI, men allervigtigst ved at skrive under på Aftalen for det omfattende strategiske Partnerskab i marts 2021, hvilket sætter en ramme for handel, økonomisk og strategisk samarbejde, der er uden sidestykke og vil fortsætte de næste 25 år. Iran har også stærke økonomiske bånd til Afghanistan og har, som nævnt ovenfor, for nyligt udvidet en vigtig jernbane fra Khaf i det østlige Iran til Herat i Afghanistan.

Rig på mineraler

Afghanistan er rig på sjældne jordarter og andre metaller såsom litium, beryllium og tantal og andre stoffer, der er nødvendige for moderne elektronik og højteknologiske produkter. Afghanistan har også meget store jern- og kobberminer.

En god ting, som USA's agentur for geologiske Undersøgelser foretog, var en omfattende undersøgelse af næsten hele det afghanske territorium for at finde de forskellige aflejringer af særlige mineraler og mineraler, som ikke er olie. Studiet blev fuldendt i 2016 og er blevet opdateret flere gange siden da.

Kobberaflejringerne i Mes Aynak er nogle af de største i Asien. Et kinesisk konsortium (China Metallurgical Group) vandt kontrakten for at udvikle denne mine og udvinde kobber i 2007. Dog var der to store problemer med arbejdet. Et af dem var et sikkerhedsproblem. Områderne, hvor det kinesiske

firma arbejdede, blev angrebet af militante grupper i flere ombæringer. Det andet problem har med forarbejdelsen af kobberet at gøre, hvilket krævede en investering i konstruktionen af et kraftværk på 500-megawatt og en jernbane for at bringe kullet fra den nordlige del af landet, og at fragte det udvundne kobber var også nødvendigt. Mangel på vand, som er nødvendigt for minedrift, var også et andet problem. Dette betød at projektets omkostninger, som et resultat af sådanne investeringer, ville være højere end forventet. Dette betød at forventede afkast, både for det kinesiske firma og den afghanske regering ikke var så store, som de først blev skønnet. Dette førte til en stridighed, som ikke er løst endnu, men hvis sikkerhedssituationen stabiliseres, og udviklingskorridorerne bygges, vil energi og transport være til rådighed til lettere at gøre brug af disse miner.

Vandmangel

Afghanistan var en frodig have for mange århundreder siden; men på grund af periodiske, langsigtede klimaforandringer og også alle de konflikter, som har indhyllet Afghanistan, samt den manglende udvikling, så er Afghanistan temmelig tørt. I Afghanistan har blot 67% af befolkningen adgang til drikkevand, ikke nødvendigvis vand fra vandhanen. Mange har kun adgang til drikkevand via brønde. I 2004 var dødelighedsraten 25% i Afghanistan for børn under fem år, hvilket er et forfærdeligt højt niveau; men halvdelen af dødsfaldene er relaterede til vandbårne sygdomme – så, det at levere vand er et umiddelbart spørgsmål om liv og død for mange, samt er essentielt for økonomisk udvikling.

Afghanistan har et stort antal floder, såsom Helmand-floden, Amu Darya-floden, Kabul-floden, Logar og Banjshir, samt flere andre mindre floder. Fordi de afhænger meget af at sne smelter i bjergene, har de store udsving på årstiderne, og nogle af floderne tørrer sågar ud i sommeren og efteråret. Vandbudgettet i Afghanistan skønnes til at være

55-75 milliarder kubikmeter om året. Det er cirka, hvad ægypterne får fra Nilen hvert år; men ægypterne får det bogstaveligt serveret på et fad. Men i Afghanistan, på den anden side, for at være i stand til at gøre brug af så meget som muligt af dette vandbudget – det vil sige, i stedet for at det løber ud eller fordamper – er der brug for at opbygge et kæmpe kontrolsystem af vandinfrastruktur.

Et vigtigt punkt, i forhold til fødevareresikkerhed, er problemet med opiumdyrkning, som var forsvundet, da Taliban sad på magten før 2001, men som kraftigt voksede efter at USA og NATO tog kontrollen. Afghanistan er blevet til kilden for 80% af hele verdens opium- og heroinproduktion. Da Taliban overtog hovedstaden, Kabul, den 17. august, erklærede de at de endnu engang vil udrydde opiumopdyrkingen.

De menneskelige ressourcer

I følge statistik fra 2021 ligger Afghanistans befolkning på 39 millioner mennesker, herunder tre millioner flygtninge, mest i Iran og Pakistan. Men den forbløffende faktor er at 46% af befolkningen i Afghanistan er under 15 år; og kun 2,5% af befolkningen i Afghanistan er over 65 år gamle. Så, omkring 80% af det afghanske folk er under 30 år gamle, hvilket er en meget, meget ung befolkning. Og selvfølgelig har disse enorme aspirationer og krav. Det forventes, at denne befolkning på 37 millioner vil være fordoblet i år 2050.

Koncentrationen af befolkningen i Afghanistan er syd og nord for den centrale bjergkæde. Så, disse må forbindes gennem udviklingskorridorer, således at alle de forskellige, afghanske befolkningsgrupper, samt ressourcer, kan knyttes sammen – både vand og andre ressourcer – for at skabe en økonomisk enhed. Dette vil naturligvis bidrage til at forbinde Afghanistan til de omkringliggende nationer, for at skabe en endnu større økonomisk enhed.

Hvad den umiddelbare støtte via Bælte & Vej burde være, er

genopbygningen af Afghanistans infrastruktur, for at skabe den nødvendige økonomiske platform, således at de millioner af unge afghanere får muligheden for at forbedre deres færdigheder og deres produktivitet for at drage nytte af naturressourcerne og landet for at profitere og blive i stand til at deltage i den internationale handel.

Vejen frem

Den 28. juli 2021 mødtes Wang Yi med delegationen, ledt af chefen for Talibans afghanske politiske Kommission, Mullah Abdul Ghani Baradar, som var på besøg i Tadsjikistan. Selvom en stor del af diskussionen beskæftigede sig med det fremtidige perspektiv for forsoning, fred, stabilitet, og at forhindre terrorgrupper i at bruge Afghanistan som base for angreb mod Kina og andre nabolande, var økonomisk udvikling og genopbygning nøgleelementer i de to parter diskussion. Baradar understregede, at den afghanske side håber at Kina vil være mere involveret i Afghanistans freds- og forsoningsproces, og spille en større rolle i fremtidig genopbygning og økonomisk udvikling. Det afghanske Taliban vil også selv gøre en indsats for at fremme et miljø for investeringer.

Ironien her er, at det selvsamme Afghanistan, som var omdrejningspunkt for geopolitik, pludselig kunne blive til springbrættet til en ny æra for et samarbejde om gensidig vinding, frem for politiske nulsumsspil. Økonomisk samarbejde er vejen til både sikkerhed og velstand for alle nationer, særligt Afghanistan, hvis befolkning har lidt så skrækkeligt i næsten 40 år. Det er på rette tid nu at bringe Afghanistan på Bælte & Vej mod fred. Denne nuværende krise bærer en gunstig lejlighed med sig, præcis som Berlinmurens fald skabte en mulighed for en ny og retfærdig verdensorden. Desværre blev den mulighed i 1989 spildt. Verden har ikke råd til at spille endnu en sådan enestående mulighed.

Geo-økonomiens æra bryder frem: udvidelse af Bælte- og Vejinitiativet til Afghanistan

af Hussein Askary, bestyrelsesmedlem af Belt and Road Institute in Sweden (BRIS) og Schiller Instituttets Sydvestasien Koordinator.

På engelsk:

The hasty withdrawal of U.S., British and other North-Atlantic Treaty Organization (NATO) troops from Afghanistan after 20 years of failed "war on terrorism" can potentially become an inflection point towards a new era in world politics. The comparisons with the withdrawal of U.S. troops from Saigon, Vietnam in 1975 is somewhat inaccurate. There is now a new mechanism and constellation of regional and global powers willing to bring peace, stability, and economic development to Afghanistan with well-defined plans along the Belt and Road Initiative. The comparison should rather be with the fall of the Berlin wall in 1989, which means that a terrible era is potentially ending and a new one is ushered into world politics, overturning decades and centuries of destructive zero-sum geopolitics, "great games" and wars.

If calmly and wisely approached, this new situation has the potential of reaching peace through economic development and win-win cooperation. The key to this new policy is the integration of Afghanistan into the Belt and Road Initiative (BRI). While there are great risks embedded in the chaotic situation left by NATO in Afghanistan, any peace and

reconciliation initiative should contain the reconstruction of the economy as the main item on the agenda.

Following 20 years of military operation by the U.S., Britain and their allies, and with at least 71,000 civilians killed in both Afghanistan and Pakistan, these forces were hastily withdrawn in July and August of this year. The Taliban, the purported target of the Afghanistan war and main antagonists of NATO and the Western-backed government, expanded their control over every part of the country. While Western mass media was filled with panicked reporting about the rapid onslaught of the Taliban in many parts of the country, cooler heads in China, Russia, Pakistan, Iran and many Central Asian and even India were busy arranging a flurry of diplomatic moves to both contain the situation and get the Taliban and the Afghani government in Kabul to talk peace and reconciliation.

The Chinese State Councilor and Foreign Affairs Minister Wang Yi visited several Central Asian capitals in July already to discuss the situation. The Shanghai Cooperation Organization (SCO) which includes all the above nations plus other Eurasian nations, held a meeting of its foreign ministers on Afghanistan on July 14 in Dushanbe, capital of Tajikistan. Wang Yi said at the meeting, that due to the hasty withdrawal of the U.S. and NATO troops, "Afghanistan is once again faced with the grave challenge of moving toward war or peace, chaos or stability". He proposed a five-point initiative, the third point of which was to "working together to boost a reconciliation process to ensure that no-civil war scenario develops. In line with the principle of "Afghan-led and Afghan-owned". All neighboring countries of Afghanistan have a stake in this situation and have influence on certain Afghani factions and groups, making them a suitable broker of peace and reconciliation. Point five urged the SCO to contribute to peace and reconstruction in Afghanistan. The SCO should make active use of existing cooperation mechanisms in economy,

trade, culture and other fields to support Afghanistan in enhancing its capacity for independent development and achieving genuine and sustainable development. Integrating Afghanistan into regional economic development plans and structures will insure durable peace.

No peace without development

It is this this latter point, which was neglected in the past 20 year, while the focus was placed only on the use of military and security measures that have had devastating consequences on the nation and. According to certain estimates, an incredible US\$ 2.2 trillion was spent on this war, while the overall cost of the U.S. wars since 9/11, 2001, has reached US\$ 6.4 trillion. Almost none of that was used to build infrastructure, housing, hospitals, schools, power or water management systems. This is 6 times the amount China invested in the BRI since 2013. But China has built thousands of kilometers of railways and roads, power plants, ports, airports, water management systems, across Eurasia and Africa. It is for this reason the current case of Afghanistan could become an inflection point in current history concerning the philosophy and achievement of peace through economic development rather than military force.

Afghanistan and the BRI

Contrary to its previous position as a buffer zone between the Russian and British Empires in the geopolitical Great Game, Afghanistan is perfectly positioned to become a bridge between northern Eurasia and South Asia, and between East Asia and West Asia. It is squeezed between two of the main BRI corridors; The China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) to the south of its border, and The China-Central Asia-Iran-Turkey New Silk Road Corridor to its north.

Afghanistan formally joined the BRI in May 2016 during a visit by Chief Executive of Afghanistan, Dr. Abdullah Abdullah to

China, in May 2016, in which the Afghan and Chinese Foreign Ministers signed a memorandum of understanding on cooperation under the BRI. The Afghan Foreign Ministry stated then that “given its location at the crossroads of Central, South, and Southwest Asia, Afghanistan is well placed to partner with China and connect to the wider region via BRI.” Afghanistan also became a member in the Asian Infrastructure Investment Bank (AIIB), in 2017. However, due to the situation in the country, and obvious U.S.-China antagonism, no infrastructure or other projects were launched jointly.

Interestingly, China managed to include the BRI as part of the United Nations mission in Afghanistan, and article 34 of the 2017 UN Security Council Resolution 2344 states that it “welcomes and urges further efforts to strengthen the process of regional economic cooperation, including measures to facilitate regional connectivity, trade and transit, including through regional development initiatives such as the Silk Road Economic Belt and the 21st-Century Maritime Silk Road (the Belt and Road) Initiative, and regional development projects.”

Almost one year ahead of the U.S. and Nato withdrawal from Afghanistan, Wang Yi reached a nine-point consensus at the Inaugural China-Central Asian Countries Foreign Ministers’ Meeting on July 16, 2020. Of interest here are point three, which states that the parties will make more efforts to “synergize the Belt and Road Initiative and the development strategies of Central Asian countries, expand trade and provide more common ideas and concrete actions on the development of a Silk Road of Health and the Digital Silk Road”. Point eight, which concerns Afghanistan stated: “China and Central Asian countries all support the peace and reconciliation process in Afghanistan and stand ready to play a constructive role in promoting intra-Afghan negotiation, restoring peace and stability, advancing Afghan economic recovery and strengthening regional cooperation.”

In another important development, the joint statement of the

Fourth China-Afghanistan-Pakistan Trilateral Foreign Ministers' Dialogue in June 2021, stressed that "the three sides reaffirmed that they will deepen cooperation under the Belt and Road Initiative, Regional Economic Cooperation Conference (RECCA), "Heart of Asia" Istanbul Process (HoA/IP) and other regional economic initiatives." Connectivity between the China-Pakistan Economic Corridor (CPEC) and Afghanistan was a key element in this dialog.

RECCA, which is mentioned in this joint statement, is an initiative launched by the Foreign Ministry of Afghanistan to agglomerate all the different connectivity and development corridors connecting Afghanistan to its neighbors and larger regions. It has published several studies on these corridors and how they will benefit Afghanistan and enhance stability and security in the country and the larger region.

Putting Afghanistan on the Belt and Road to Peace and Prosperity

So, the plan is to build a number of development corridors for transport, power, and oil and gas through Afghanistan. There are a number of the projects outlined by the RECCA. One of

them is the CASA-1000, the Central Asia South Asia regional electricity market. Turkmenistan is a natural gas-rich country. Iran, too, is a natural gas-rich country and both of them provide power to Afghanistan.

Afghanistan is dependent on its neighbor countries to provide its electricity, which has not been built in the past 20 years. CASA-1000 includes Kyrgyzstan, Tajikistan, Afghanistan, and Pakistan as one electric grid. The TAP-500, another electric power line connecting Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan. There is the TAPI, the Turkmenistan-Afghanistan-Pakistan-India Gas Pipeline, which was backed allegedly by the United States and NATO, but this was used as a geopolitical tool to make sure that the Central Asian countries and the gas- and oil-rich countries avoid working with Russia and Iran and China to get their natural gas outside because they are landlocked countries.

So, the idea was to connect Turkmenistan directly to Afghanistan, Pakistan, and India, and get the natural gas from there. But this is, in itself, a very useful project, and it also helps to connect Pakistan and India through mutual interest. But it does not exclude building gas pipelines to Russia or to China or through Iran. But reality has its final say, and the Turkmenistan-Central Asia-China natural gas corridor has become one of the most vital gas supply lines in Asia. Iran, Pakistan and India also had their "Peace Pipeline" plans, which the Iranians built all the way to Zahedan on the border with Pakistan. But pressure from the United States did not allow Pakistan to pursue the project. In addition, the conflict between Pakistan and India stopped that project. So, there is no conflict between these different oil and gas pipelines if geopolitics are pushed aside and economic and social considerations are adopted instead.

Today, there is no contradiction between Pakistan benefiting from cooperating with both. The energy requirements of all countries, including India and China are so enormous, that it

takes more than one pipeline to meet.

There is also among these infrastructure projects the Five-Nation Railway (China-Kyrgyzstan-Tajikistan-Afghanistan-Iran), and the corridor from Peshawar (Pakistan) to Kabul and to Dushanbe. Another corridor goes from Peshawar to Kabul to Mazar-e-Sharif and into Turkmenistan. There are a number of railways which were built from the neighboring countries; like Iran, which just last year completed the railway from Khaf and Mashhad in Iran to Herat in the northwest of Afghanistan. A corridor should also extend from from Tajikistan to Kunduz. Many regional railways reach the border towns of Afghanistan from the neighboring countries but then stop there, because the missing links are all within Afghanistan itself. In 2016, a train, arrived from Xinjiang in China into Hairatan in northern Afghanistan passing through Kazakhstan and Uzbekistan. In 2019, a freight line was established along this route to China. Therefore, building the missing links inside Afghanistan should become the focus for the reconstruction plans.

In February of this year a strategic agreement between Pakistan, Afghanistan and Uzbekistan for building a 573 km railway from Mazar-e-Sharif, via Kabul to Peshawar, Pakistan, was signed. It will connect with the existing Termez, Uzbekistan – Mazar-e-Sharif cross-border line, which opened in January 2012. This line offers a direct link between Pakistan and the Uzbek capital of Tashkent. The three countries had jointly signed a proposal in December 2020 for plans to seek a \$US 4.8bn loan for the project from global financial institutions. Reportedly, the World Bank, the Asian Development Bank, European Bank for Reconstruction and Development, European Investment Bank, Islamic Development Bank, the Asian Infrastructure Investment Bank and the International Finance Corporation have all expressed interest in the project. The line will also connect with the 112km Atamyrat, Turkmenistan, – Aqina – Andkhoy cross-border line,

linking Turkmenistan with Peshawar.

Surrounded by BRI projects

All the neighbors of Afghanistan are actively involved in the BRI. The CPEC, the flagship of the BRI and the most advanced of the BRI corridors is an important vehicle for bringing the BRI into Afghanistan.

China's relationship to Central Asia has been evolving into a positive direction, especially after the initiation of the BRI by President Xi Jinping in 2013. The Central Asia nations, three of which share borders with Afghanistan, have adapted their national development plans to the BRI. Not only their trade with China has grown massively, many infrastructural and agro-industrial projects are now integral to the BRI and cooperation with China. The SCO, which initially was a security organization, has evolved into an economic cooperation vehicle. The Joint Commission on Facilitation of International Road Transport is one of the important platforms of the SCO, especially on infrastructure matters. There are several China-Central Asian initiatives such as the Sino-Kyrgyz Regional Cooperation Plan (2015-2020), Kazakhstan's Bright Road Initiative, Tajikistan's national development strategy 2030 and Uzbekistan's new development strategy.

Concerning connectivity, China's Xinjiang (Uyghur Autonomous Region) is connected to three main Belt and Road Corridors. These are the CPEC, New Silk Road, and the Eurasian Corridor. But to have an effective connectivity, there is need to upgrade the transport and power infrastructure of China's neighbors to match the fast development of China's own economy and rapid increase in China-Europe trade.

Iran, which shares long borders with Afghanistan to the west, have also consolidated its relationship to China and the BRI for years, but most emphatically through signing the Comprehensive Strategic Partnership agreement in March 2021,

which is an unprecedented economic, trade and strategic cooperation framework extending for 25 years. Iran has also strong economic ties to Afghanistan, and as mentioned above, recently extended an important railway from Khaf in eastern Iran to Herat in Afghanistan.

Mineral wealth

Afghanistan is rich with rare-earth and other metals like lithium, beryllium and tantalum and others that are necessary for modern electronics and high-technology products. Afghanistan also has very large iron and copper mines.

One good thing the U.S. Geological Survey (USGS) did, is a large-scale survey of almost the entirety of the Afghan territories to figure out the different deposits of special minerals and non-oil minerals. The study was completed in 2016 and has been updated several times since then.

The Mes Aynak copper deposit is one of the largest in Asia. A Chinese consortium (China Metallurgical Group) won the bid for developing this mine and producing copper in 2007. However, there were two major problems for pursuing the work. One was the security problem. The Chinese company sites were attacked by militant groups several times. The other problem concerns processing the copper, which required investing in building a 500-Megawatts coal-fired power plant, and a railway to bring coal from the northern part of the country and shipping the produced copper was also necessary. Lack of water, necessity for mining, was also another issue. That meant that the cost of the project as a result of such investments, would be higher than estimated. This meant that expected revenues both for the Chinese company and Afghan government were not as high as first estimated. This led to a dispute which is not resolved yet. But if the security situation is stabilized, and the development corridors are built, the power and transport will be available to utilize these mines more easily.

Water shortage

Afghanistan was a lush garden many centuries ago; but due to periodical long-term climate changes and also all the conflicts that engulfed Afghanistan and the lack of development much of Afghanistan is quite arid. In Afghanistan, only 67% of the population has access to drinking water, not necessarily tap water. Many have access to drinking water only through wells. The mortality rate in 2004 in Afghanistan for children below the age of five, was 25%, which is a tragically high level. But half of the mortality is related to waterborne disease—so, providing drinking water is a matter of life or death immediately for many, as well as being critical for economic development.

Afghanistan has a number of rivers like the Helmand River, the Amu Darya River, the Kabul River, the Logar and Panjshir, and several other small ones. Because they depend much on snow melting on the mountains, they have large seasonal fluctuations and some of them even dry up in the summer and fall of the year. The water budget of Afghanistan is estimated to be 55-75 billion cubic meters per year. This is approximately what the Egyptians get in the Nile River annually. But the Egyptians get it literally served on a platter. But in Afghanistan, however, to be able to utilize as much as possible of this water budget; that is, instead of it running off and evaporating, there is need to build a massive water management infrastructure system.

One important point in terms of food security is the problem of opium cultivation, which had disappeared under Taliban control prior to 2001, but which increased dramatically under U.S. and NATO control. Afghanistan has become the source of 80% of the opium and heroin in the whole world. It needs support to convert the opium production into food production. The Taliban, upon taking over the capital Kabul on August 17, declared that they will once again eradicate opium cultivation.

Human Resources

The population of Afghanistan is 39 million people, according to 2021 statistics, including three million refugees, mostly in Iran and Pakistan. But the amazing factor is that 46% of the population of Afghanistan are below the age of 15 years. And only 2.5% of the population of Afghanistan are above the age of 65. So, we have around 80% of the Afghani people are below 30 years of age, which is a very, very young population. And of course, it has enormous aspirations and demands. This population of 37 million is projected to double by 2050.

The concentration of the population in Afghanistan is to the south and to the north of the central mountain barrier. So, this has to be bridged through development corridors in order to connect all the different groups of Afghani population and resources—both water and other resources—together, to create one economic unit. This will naturally contribute to connecting it to the surrounding nations, to create an even larger economic unit.

What the initial support through the Belt and Road should be, is for the reconstruction of the infrastructure of Afghanistan to create the economic platform necessary to enable all those millions of young Afghans to increase improve their skills and their productivity to utilize the natural resources and land to gain profitability and be able to participate in international trade.

The way forward

On July 28, 2021, Wang Yi met with the visiting delegation led by head of the Afghan Taliban Political Commission Mullah Abdul Ghani Baradar in Tianjin. While much of the discussion dealt with the future perspectives of reconciliation, peace, stability and preventing terrorist groups from using Afghanistan as a base to attack China and other neighbors, economic development and reconstruction were key elements of

the two sides discussions. Baradar emphasized that the Afghani side hopes that China will be more involved in Afghanistan's peace and reconciliation process and play a bigger role in future reconstruction and economic development. The Afghan Taliban will also make its own efforts toward fostering an enabling investment environment.

The irony here is that the same Afghanistan, which was a pivot of geopolitics, could suddenly become the springboard to a new era of win-win cooperation rather than zero-sum game politics. Economic cooperation is the gateway to both security and prosperity for all nations, especially Afghanistan the people of which have suffered incredibly in the past 40 years. It is the right time now to put Afghanistan on the Belt and Road to peace. This current crisis carries within it a great opportunity, exactly as the fall of the Berlin Wall presented an opportunity for a new and just world economic order. Unfortunately, that 1989 opportunity was squandered. The world cannot afford to lose another such a unique opportunity.

*In an international conference held on July 31st by the International Schiller Institute, this author and several current and former government officials and nongovernmental think-tank experts presented a wide range of possibilities for reconciliation and reconstruction option for Afghanistan in the context of the BRI.

Artiklen er fra BRIX's hjemmeside.

POLITISK ORIENTERING den 9. august 2021, video og lyd: De store problemer kan kun løses, hvis vi erstatter geopolitik med samarbejde

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

<http://schillerinstitut.dk/si/wp-content/uploads/2021/08/Stemme-024.mp3>

POLITISK ORIENTERING den 23. juli 2021: Vi kan løse problemerne – men kun hvis vi bryder fri af den mentale spændetrøje

Med formand Tom Gillesberg

Lyd:

Videoerne fra Schiller Instituttets internationale konference

**Lørdag og søndag den 12.-13.
december**

**Verden efter det amerikanske
valg:**

**Skabelsen af en verden
baseret på fornuft**

Panel 1, lørdag den 12. december kl. 15 dansk tid:

**"Hold sammen eller hver for sig": Frie og suveræne
republikker, eller digitalt diktatur. (Se beskrivelsen
nedenunder.)**

Panel 2: lørdag den 12. december kl. 19 dansk tid:

**Undgå faren for 3. verdenskrig: En strategisk orden baseret på
menneskehedens fælles mål. (Se beskrivelsen nedenunder.)**

Panel 3: søndag den 13. december kl. 15 dansk tid:

**Overvind den globale sundhedskrise og den pandemiske
hungersnød: Tænkning på niveauet af modsætningernes**

sammenfald. (Se beskrivelsen nedenunder.)

Panel 4: søndag den 13. december kl. 19 dansk tid:

En menneskelig fremtid for ungdommen: En renæssance drevet af Beethovens klassiske kultur. (Se beskrivelsen nedenunder.)

1 minute lang video invitation:

Lørdag-søndag den 12.-13. december kl. 15 dansk tid begge dage afholder Schiller Instituttet en international konference via internettet for at behandle det presserende spørgsmål, som hele menneskeheden står over for: "Verden efter det amerikanske valg: Skabelsen af en verden baseret på fornuft." Grundlægger og præsident for Schiller Instituttet, Helga Zepp-LaRouche, meddelte, at en fuld invitation og foreløbig liste over talere snart vil være tilgængelig, og at konferencens indhold vil fokusere på følgende:

Uanset udfaldet af den uhørte kamp omkring det nylige amerikanske valg, står det allerede klart, at det ikke kun er en intern amerikansk affære, men også en begivenhed af højeste internationale strategiske betydning. Efter fire år med en fuldstændig synkroniseret international dæmoniserings-kampagne imod præsident Donald Trump, men samtidig også mod præsident Vladimir Putin i Rusland og præsident Xi Jinping i Kina, Russiagate, en fejlslagen rigsretssag, åbent oprør og nu skamløs valgsvindel – er det vigtigt, at verden hurtigt forstår: Udfaldet af denne kamp er valget mellem 3. verdenskrig eller fred.

Trump har tiltrukket sig den ubændige vrede fra det som præsident Eisenhower identificerede som det militærindustrielle kompleks – det permanente bureaukrati, den såkaldte 'Deep State' og de økonomiske interesser, der kontrollerer dem, såsom City of London og Wall Street – fordi han vovede at bekendtgøre, at han ønskede at 'afslutte de endeløse krige', og at han mente, at et godt forhold til Rusland og Kina 'er en god ting, ikke en dårlig ting!'.

Hvis en mentalt svækket Joe Biden blev indsat som symbolsk præsident i et par uger, for sidenhen at blive erstattet af Kamala Harris og Obama-Bush's intervenserende krigsapparat, kunne verden på kort sigt blive trukket ind i en krig mod Rusland og Kina, hvilket ville omfatte en udvidelse af den politiske konfrontation til verdensrummet.

De to dages dialog og drøftelser med simultantolkning på forskellige sprog, herunder spansk, fransk og tysk, vil omfatte følgende paneldiskussioner:

PANEL I. "Hold sammen eller hver for sig": Frie og suveræne republikker, eller digitalt diktatur (lørdag d. 12. december, kl. 15 dansk tid): Dette panel vil diskutere konsekvenserne af det nuværende drama, der udspiller sig i USA, den globale kamp for at erstatte det nuværende bankerotte finanssystem med et nyt paradigme, skitseret over fem årtier af Lyndon LaRouche. Konferencen afholdes på tærsklen til Valgkollegiets møde den 14. december, hvor det besluttet hvem der bliver den næste præsident for USA. På det tidspunkt vil beviserne for klagerne om valgsvindel – påstanden fra præsident Trumps advokater om, at de har dokumenteret bevis for, at han vandt valget; metoderne til valgsvindel som rapporteret af "whistleblowere", og afsløringen af andre kapaciteter og handlinger, som er en del af det statskup der truer USA – stå klart, før valgmændene skal træffe deres valg. Konferencepanelet vil samle fremtrædende eksperter indenfor områderne af den amerikanske forfatning, lovgivning og efterretningsvirksomhed, og vil understrege den dramatiske relevans i dag af Benjamin Franklins svar på spørgsmålet om, hvilken slags regering USA havde modtaget fra ham: "En republik – hvis vi kan beholde den."

Panel I speakers:

Moderator's Welcoming Remarks

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Institute President:
Introduction

Marino Elsevyf (Dominican Republic), Attorney-at-Law, Member

of the 1995 Martin Luther King International Tribunal: Report from the International Investigative Commission on Truth in Elections

David Meiswinkle (US), Attorney-at-Law; Report from the International Investigative Commission on Truth in Elections

Viktor Dedaj (France), citizen-journalist, "The Crucifixion of Julian Assange: A Journalist Committed to Truth and Peace."

Harley Schlanger (US), Board of Directors, Schiller Institute, Inc., "What Are the Principles and Facts Concerning the Recent US Election"

David Christie (US): "The British Empire's Digital Dictatorship: Censorship and Mass Social Control"

Q & A Session

PANEL II. Undgå faren for 3. verdenskrig: En strategisk orden baseret på menneskehedens fælles mål (lørdag d. 12. december, kl. 19 dansk tid): Hvad der må gøres for at sætte en ny international sikkerhedsarkitektur på den internationale dagsorden; en, som sikrer overlevelsen af den menneskelige art. Paneldeltagerne vil lokalisere krigsfaren i sammenhæng med det verserende nedbrud af det transatlantiske finansielle system og diskutere de potentielle konsekvenser af planerne, som dette systems centralbanker har for digitaliseringen af betalingsmidler. Indførslen af de fire love, der er foreslået af Lyndon LaRouche, er fortsat påtrængende nødvendigt, herunder kravet om at etablere et internationalt kreditsystem i form af et Nyt Bretton Woods-system, samt behovet for internationalt samarbejde inden for rumforskning og en fusionsbaseret økonomi. Det er derfor yderst påtrængende, at P5-topmødet, foreslået af præsident Putin, med de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, straks indkaldes, for på dette fremskredne tidspunkt i krisen er det en pligt for de mest magtfulde nationer i verden at handle i fællesskab for at undgå en geopolitisk katastrofe. Dette topmøde, eller bedre, række af topmøder, må definere løsninger på de eksistentielle udfordringer menneskeheden står over for, samt definere områderne for menneskehedens fælles mål, såsom at

opnå nye økonomiske platforme for verdensøkonomien ved kommerciel anvendelse af termionuklear fusionsenergi, og internationalt samarbejde inden for rumforskning.

Panel II Speakers

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Institute President

Yan Wang, PhD, "The Chinese Economic Model"

Marcelo Muñoz (Spain), Founder and President Emeritus, Cátedra China, "China and the US: Rivalry, Confrontation, or Cooperation"

Ole Doering, PhD (Germany), Karlsruhe Institute of Technology: "A Salutogenic Symphony with Ancient Chinese Philosophy: Harmony as Polyphonic Accord and Peace as Expressive Equilibrium. Can We Make It Work?"

Prof. Emmanuel Dupuy (France), Founder and President, Institute of European Prospective and Security (IPSE): "What is at Stake in the on-going Renovation of Nuclear Doctrines and Ballistic Treaties: What Agenda for the European Countries in the Context of a Strategic Autonomy of Europe."

Col. Richard H. Black (USA Ret.), former head of the Army's Criminal Law Division of The Pentagon, former State Senator (Va.): "NATO Must Be Dissolved"

Q & A Session

Paul Gallagher, (US), Executive Intelligence Review, Editorial Board, "LaRouche's New Bretton Woods and the Central Banks – There's Not Enough Room in this World for Both of Them"

Marc-Gabriel Draghi (France), Economist: "Orderly Debt Cancellation: Historical Precedents and Present Relevance."

Q & A Session

PANEL III. Overvind den globale sundhedskrise og den pandemiske hungersnød: Tænkning på niveauet af modsætningernes sammenfald (søndag d. 13. december, kl. 15 dansk tid): At overvinde de ødelæggende konsekvenser over hele verden af 50 års neoliberal økonomiske politik, hvoraf COVID-19-pandemien blot er det mest oplagte eksempel. Hvis COVID-19 og faren for fremtidige pandemier skal overvindes, må verdenssamfundet enes

om at etablere et globalt sundhedssystem, hvilket betyder et moderne sundhedssystem i hvert eneste land på planeten. Der må også være et nyt niveau af internationalt samarbejde inden for biovidenskab for at finde kure mod hidtil uhelbredelige sygdomme samt bedre forståelse af livet i universet som sådan. Som chefen for Verdensfødevareprogrammet, David Beasley, har bekendtgjort, er 7 millioner mennesker allerede døde af sult i år, hvilket let kunne have været forhindret. I lyset af den umiddelbare fare for at 30 millioner mere dør af sult i løbet af de næste par måneder, og 260 millioner forventes at lide den samme skæbne i det kommende år, må der være en fuldstændig ændring i landbrugspolitikken. Målet skal være at opnå fødevarerikkerhed i enhver nation og en fordobling af fødevarerproduktionen på verdensplan. For at finde svar på disse eksistentielle trusler mod menneskeheden kræves en tankegang i et nyt paradigme. I stedet for profitmaksimering til et privilegeret finansoligarki, må menneskehedens fælles interesser sættes først: menneskehedens fælles mål. Til dette formål er der dannet en "en komité af modsætningernes sammenfald", et begreb udviklet af den store renæssancetænk Nicholas af Cusa, hvis mål det er, at have mennesker af god vilje i mange nationer til at arbejde sammen for at løse disse kriser.

Moderator: Dennis Speed

1. Helga Zepp-LaRouche, "The Role of the Committee for the Coincidence of Opposites"
2. Dr. Joycelyn Elders (US), Former Surgeon General of the United States [8 min.]
3. Many members of the Committee for the Coincidence of Opposites, mostly doctors from the U.S. and one retired military officer.
4. Q & A Session
6. Hon. Joseph Maxwell (US), former Lt. Governor of Missouri, Hog Farmer: "To Feed All Humanity: Break-up the International Food Cartels"
7. Jason Ross (US), Science Advisor, Schiller Institute:

“Cusa’s Method: The Coincidence of Opposites”

8. Q & A Session

PANEL IV. En menneskelig fremtid for ungdommen: En renæssance drevet af Beethovens klassiske kultur (søndag d. 13. december, kl. 19 dansk tid): Det fjerde panel vil være tilegnet behovet for en renæssance af klassisk kultur og ungdommens særlige rolle i gennemførelsen heraf. I dette øjeblik af historien, hvor hele samfundets fundament er rystet i sin grundvold, er der en enorm appetit på skønheden ved stor kunst, efter menneskehedens høje idealer, som de udtrykkes i de store kompositioner af klassisk musik og poesi. I alle større civilisationer er der digtere, komponister og filosoffer, som har hyldet menneskeheden som en kreative art, og det vil være dialogen mellem disse kulturer, der kan og vil skabe en ny æra for menneskeheden. I denne ånd vil hele konferencen blive viet til Beethovens år, komponisten, hvis kompositioner giver folk et håb, fordi de udtrykker hvad mennesket er i stand til.

Moderator: Diane Sare, Founder, Schiller Institute NYC Chorus

1. Jacques Cheminade (France), President, Solidarite et Progres, “The Necessity and Pathway of a New Classical Renaissance”

2. Helga Zepp-LaRouche, President, Schiller Institute: “Bring Schiller and Beethoven to Today’s Youth”

3. David Shavin, Schiller Institute, about his article about Beethoven’s opera Fidelio being based on the real story of the imprisonment of the Marquis de Lafayette.

4. John Sigerson (US), Schiller Institute National Music Director, “What Does It Take to Really Understand Beethoven?”

5. Jose Vega (US), “Romeo and Juliet in Your Society”

6. Anastasia Battle (US), “A Tale of Two Revolutions”

7. Carolina Dominguez (Mexico), “Schiller in a Time of Pandemic”

Helga Zepp-LaRouche: Opfordring til oprettelse af en 'komité for modsatningernes sammenfald for at håndtere sult- og coronavirus-pandenien gennem et nyt globalt sundhedsinitiativ

Skriv under her.

Kombinationen af kriser, som vi står over for nu, har nået sådanne hidtil usete proportioner, at det ser ud til at overskride de psykologiske grænser for hvad, der er tåleligt. Sundhedseksperter overalt i verden advarer om, at det kan tage yderligere ni måneder, før alle nationer kan blive forsynes med en vaccine – og selv da vil tilgængeligheden ikke være garanteret. I mellemtiden kan yderligere en million mennesker miste deres liv på grund af COVID-19.

Men et langt større antal liv er truet af den hungersnød, der nu breder sig i udviklingslandene som et resultat af nedgangen i landbruget og sammenbruddet af den såkaldte uformelle sektor af økonomien. Mange lande er allerede destabiliseret af eksisterende sociale spændinger, som pandemien nu har

forværret. Denne dynamik kan muligvis vokse massivt i de kommende måneder.

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) har rapporteret et kæmpe fald på 10,7% i den globale arbejdsindkomst i de første ni måneder af indeværende år, hvilket beløber sig til 3,5 billioner dollars, og et tab på op til 500 millioner arbejdspladser ved årets udgang. I de avancerede økonomier er konkurrencer, kortere arbejdstid og afskedigelser – der truer så mange på deres eksistens – i det mindste midlertidigt afbødet af regeringers nødhjælpsprogrammer. Men de fleste udviklingslande er totalt ude af stand til at finansiere lignende programmer. I lande med de såkaldte “lavere mellemindkomster” udgjorde indkomsttabet 23,3% i andet kvartal og 15,6% i tredje kvartal, og prognoserne for det fjerde er langt mere pessimistiske.

I betragtning af at mere end halvdelen af befolkningen i afrikanske lande syd for Sahara, selv før COVID-19 brød ud, ikke havde en velafbalanceret og tilstrækkelig næring, er nyheden fra Vice.com om, at fødevarerpriser i hele Afrika er steget med 250%, virkelig katastrofal. Som lederen af Verdensfødevarerprogrammet (WFP), David Beasley, nu i flere måneder har advaret om, truer en hungersnød af “bibelske dimensioner” med at dræbe op til 300.000 mennesker om dagen. Phillip Tsokolibane, Schiller Instituttets samarbejdspartner i Sydafrika, har udsendt en presserende appel om en international mobilisering for at bekæmpe sult i Afrika. “Det er ikke et spørgsmål om, hvad der vil ske – DET FINDER STED allerede”.

Det er klart, at stillet over for en sådan tragedie, er det kun regeringer, der arbejder sammen, der kan gennemføre de nødprogrammer, som er nødvendige for at redde mange millioner menneskers liv. Desværre har de sidste måneder vist, at det er geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina, som står på Vestens dagsorden og ikke samarbejde; og for blot at nævne et eksempel om de 5 milliarder dollars, som WFP akut har brug

for, så har den kun modtaget 750 millioner. Hvad kan der gøres? Skal vi bare se passivt til, at tragedien udspiller sig foran vores øjne?

Som svar på den mørke tidsalder i det 14. århundrede, der var præget af katastrofer svarende til nutidens, udviklede Nicholas af Cusa, den store tænker i det 15. århundrede, og opfinderen af moderne videnskab og den suveræne nationalstat, en ny metode til tænkning, *Coincidentia Oppositorum*, modsætningernes sammenfald, der, som han understregede, repræsenterede en helt ny tilgang til problemløsning. Det var idéen om, at det menneskelige sind – i skaberens levende billede – er i stand til at definere det højere niveau, hvor alle tilsyneladende uløselige modsætninger kan løses. Ifølge Nicholas er det menneskelige sind i stand til at tænke som 'den ene', som besidder en højere magt end 'de mange'. På samme måde observerede Albert Einstein, at problemer ikke kan løses på det samme niveau, som de opstod på.

Sankt Nikolaus Hospital, Cusanusstift, Bernkastel-Kues, Rhineland Palatinate, Tyskland

Tænkning i henhold til 'modsætningernes sammenfald' er den metode, der må anvendes til at løse den krise, som truer hele menneskeheden i dag. Vi er nødt til at definere en løsning, der imødekommer de relevante individer og interessegruppers eksistentielle behov på lige fod. Denne tilgang er konkret brugbar med hensyn til pandemien.

Det er denne verdens unge mennesker, hvis fremtid mest er truet af kombinationen af pandemien og den økonomiske krise, skønt de på ingen måde var ansvarlige for dem. Derfor er vi nødt til at udvikle fremtidsprospekter for dem, som både løser det egentlige problem og giver dem en konkret opgave. Vi vil kun være i stand til at navigere i COVID-19-pandemien, og lignende fremtidige pandemier, hvis der etableres et moderne

sundhedsprogram i hvert eneste land i verden; programmer, som i princippet svarer til Hill-Burton-standarden i USA, de tyske og franske sundhedssystemer, før de blev privatiseret, eller det system, der viste sig så vellykket i Wuhan, Kina.

Det første skridt i denne retning kunne tages ved at oprette partnerskaber mellem eksempelvis universitetsklinikker, hospitaler og medicinske fakulteter i USA og europæiske lande og lignende institutioner i Afrika. For at opbygge et moderne sundhedssystem er der ikke alene behov for medicinsk kapacitet såsom hospitaler, infrastruktur, vand, elektricitet osv., Men også et stort antal veluddannet medicinsk personale.

I denne henseende bør sådanne partnerskaber uddanne unge i USA, Europa og afrikanske lande, hvoraf nogle er arbejdsløse, til, for det første, at blive medicinske assistenter og derefter medicinsk personale efter Roosevelts model, Civilian Conservation Corps (CCC). Det allerførste skridt er at uddanne unge, så de kan indsættes i samfundene eller landsbyerne og demonstrere de folkesundhedsforanstaltninger for befolkningerne, der er nødvendige for at bekæmpe pandemien. I Tuskegee (Alabama), Tennessee, St. Louis (Missouri) og andre steder i USA er der allerede et sådant samarbejde med lokale institutioner, som også involverer klinikker og lokale politistyrker i de forskellige tillidsskabende foranstaltninger, såsom hjemmebesøg, hvilket er af ekstraordinær betydning i betragtning af befolkningens generelle usikkerhed og (ofte omfattende) kampagner mod at bære masker, afvisning af vacciner osv.

I de afrikanske partnerskabsprojekter kræver fælles træning og indsættelse af amerikanske og europæiske ungdomshjælpere med afrikanske unge også tillidsskabende foranstaltninger, der kan udføres af medicinsk personale såvel som repræsentanter for kirker eller katastrofe-hjælpeorganisationer. Sådanne programmer skal først fokusere på distribution af medicinske forsyninger og let transportable fødevarer, såsom mælkepulver, tørret og konserveret kød osv.; og derefter udvides hurtigst

muligt til at omfatte uddannelse i opbygning af infrastruktur, landbrug og industrielle projekter.

I de sociale brændpunkter i amerikanske byer eller europæiske forstæder, hvor voldelige gadekampe af forskellige årsager har fundet sted for nyligt, og hvor unge udsættes for en lang række af farer, såsom stoffer, alkohol, bandekriminalitet, internetafhængighed og en fornedrende modkultur, ville sådanne uddannelsesmuligheder være det alternativ, de behøver for at finde en socialt påkrævet og fremtidsorienteret opgave. I USA ville en sådan kreativ ikke-voldelig direkte handling følge i den historiske tradition af Dr. Martin Luther King, Jr's borgerrettighedsbevægelse. Det skal huskes, at Amelia Boynton Robinson, borgerrettighedsaktivisten, der bragte Dr. King til Selma, Alabama, og som blev tævet af politiet og efterladt til at dø på Edmund Pettus-broen under den berygtede "Bloody Sunday" i marts 1965, var vicepræsident for Schiller Instituttet i 25 år.

Dette er ikke stedet at diskutere kompleksiteten af de sociale brændpunkter, det være sig i de amerikanske byer, hvor vold er brudt ud, især i kølvandet på mordet på afroamerikaneren George Floyd, eller i de franske forstæder, hvor virkningerne af pandemien dramatisk har forværret den mangeårige sociale uro. Selvom disse sociale konflikter utvivlsomt er instrumenteret af visse kræfter til deres egne politiske formål, er det ikke desto mindre presserende at fjerne de reelle årsager til den unge generationers fortvivlelse og rodløshed. En sådan grunduddannelse til medicinsk assistent kunne i mange tilfælde være udgangspunktet for yderligere faglig uddannelse som sygeplejerske, læge eller medicinsk videnskabsmand.

I dette øjeblik med ekstrem polarisering og vold på gaden vil en "Komité for Modsætningernes Sammenfald" også kunne genetablere en forbindelse til Mahatma Gandhi's ikke-voldelige tradition, der besejrede det Britiske Imperium i Indien; denne metode, samt Dr. Martin Luther King, Jr's

borgerrettighedsbevægelse, var i stand til at bringe ellers helt modsatte politiske kræfter sammen i direkte civile aktioner.

Denne komité skal samle mennesker med forskellige kvalifikationer, der gennem et, i første omgang, mindre men veludformet eksempel kan demonstrere, hvordan man skal tackle problemet på en sådan måde, at det også kan bruges som et pilotprojekt for storstilede regeringsprogrammer, der forhåbentlig vil følge efter inden for kort tid.

Alt imens det haster med at uddanne nok medicinsk personale over hele verden til at opbygge et verdenssundhedssystem, må det gå hånd i hånd med at overvinde sultpandemien. Det er en forbrydelse mod menneskeheden, at mange millioner mennesker i udviklingslandene (bogstaveligt talt) er i fare for sulte, som et resultat af fødevaremanglen, massivt forstærket af pandemien, (en af de mest ulidelige former for død, ifølge tidligere FN-kommissær for menneskerettigheder Jean Ziegler), alt imens landmændene i USA og Europa kæmper for deres økonomiske overlevelse. Nogle har været nødt til at slå deres besætninger ned, fordi kartellerne har skabt slavelignende forhold i kødforarbejdningsindustrien, hvilket førte til den gentagne fremkomst af COVID-19-udbrud. Det er også uacceptabelt, at landmændene, der producerer vital næring for hele samfundet, drives til konkurs af bankerne og kartellernes maksimale profitpolitik og af ideologiske, såkaldte "grønne" begrænsninger.

Repræsentanter for landmændene bør derfor slutte sig til disse medicinske teams for at organisere nødhjælp med passende fødevarer til krisezoner og begynde at træne andre unge mennesker i at udvikle landbrugskapaciteten i udviklingslandene. Sammen med afrikanske landmænd kunne de begynde at etablere moderne landbrug, hvilket naturligvis kræver udvikling af infrastruktur, vand- og elforsyning osv. Der er entusiastiske unge og ældre landmænd i USA, Tyskland, Frankrig eller Italien, der, i en sådan krisesituation, ville

betragte det som en del af deres mission i livet at hjælpe med at overvinde en hidtil uset nødsituation med et sådant program.

USA og Europa har brug for en sammenslutning af pensionerede medicinske arbejdere, berørte enkeltpersoner og sociale og religiøse organisationer, der arbejder sammen [i regi af] denne komité for at etablere dette uddannelsesprojekt. En del af deres opgave er også at rejse de donationer, der kræves fra internationale og mellemstore virksomheder, fra bestyrelsesmedlemmer, der ikke kun forstår, at disse projekter er en humanitær nødvendighed, men at det også er i deres egen interesse at opretholde en bæredygtig verden.

Så snart disse projekter antager konkret form, vil de udløse den form for entusiasme, som alle store pionerprojekter kan generere, på trods af situationens alvor, og de vil give fremtidsudsigter til mange unge, der ellers ville blive trukket ind i sociale oprør og voldelige aktiviteter.

Som nævnt kan et sådant privat initiativ (direkte civil aktion) i Mahatma Gandhis tradition for ikkevoldelige handlinger og Dr. Martin Luther King, Jr. ikke i sig selv løse den gigantiske udfordring, der ligger foran os. Men det kan give et praktisk eksempel på, hvordan mennesker med god vilje kan gribe ind i en ellers desperat situation og pege i retning af den nødvendige løsning. Disse konkrete eksempler vil derefter tilskynde regeringer, eller lægge pres på dem, til at gå sammen og gennem et nyt kreditsystem skabe rammerne for permanent at overvinde underudviklingen i udviklingslandene.

På den måde ville Nicholas of Cusas idé om, at en løsning kan findes på et højere niveau, der tager hensyn til alle de involveredes interesser, finde en konkret anvendelse i dag. Dette initiativ vil bidrage til kampen mod pandemien, det vil definere en meningsfuld opgave for unge mennesker, og det vil hjælpe med at forbedre akutte nødsituationer i økonomisk ugunstigt stillede regioner i USA og Europa samt afrikanske

lande. Det vil også fremhæve landbrugets vitale betydning under en hungersnød og redde folk fra at sulte. I en situation, hvor mange mennesker føler sig magtesløse over for århundredets katastrofe, vil komitéen give hvert enkelt menneske mulighed for at bidrage med noget for at overvinde krisen.

Skriv under her.

Billede: Gerd Altmann fra Pixabay

Verdensøkonomien under nulpunktet: Hvordan genopretter vi produktiviteten og stopper sult-pandemien?

4. oktober (EIRNS) – Blandt de største industrielle økonomier i verden ser det i øjeblikket ud til at Kinas økonomiske vækst på 2% i 2020 – hvis den endda er så høj – vil være førende i verden. Hele den globale økonomi ligger længere under nul end selv centralbankernes renter – de samme centralbanker, som er værre end værdiløse i denne krise. Økonomierne i USA, Vesteuropa og Centraleuropa, Indien, Brasilien, og Sydafrika er alle skrumpet ind i årets løb; og i mange af landene ser afmatningen ud til at blive værre i årets sidste måneder.

Ikke alene lider alle disse nationer under massearbejdsløshed – som atter ikke viser nogen forbedring fra sidste måned – men i betydelig grad også de meget store bølger af

sygdomsepidemien. De lider også – omend i meget forskellig grad – af en pandemi af sult stammende fra arbejdsløshed. Ifølge Den internationale Arbejdsorganisation er der tabt 500 millioner fuldtidsjob over hele verden i 2020, og pandemisk sygdom og grænselukninger har lukket for høstafgrøder, forarbejdning og forsendelse. Sultpandemien er værst i Afrika og Latinamerika, men den bider kraftigt i Indien og endda i USA. (Bloomberg News, 28. september: "Intet kød, ingen mælk, intet brød: Sultkrisen ryster Latinamerika." Antallet af mennesker der står over for "alvorlig fødevareusikkerhed" – sult – er firedoblet i disse områder i år, og fordobles over hele verden ifølge Verdensfødevareprogrammet.)

De seneste beskæftigelses- og industriproduktionsrapporter fra USA og Europa, der snarere end genopretning viser stagnation på et lavt niveau, skulle være det sidste signal der er nødvendigt i dette kriseår om, at der skal "handling til, og handling nu" for at igangsætte produktionen, hæve den produktive beskæftigelse og øge økonomiens produktivitet – og sådan handling kræver naturligvis samarbejde mellem de store nationer, der er ramt således.

I USA udviser "Sleepy Joe" Biden og hans kampagne ingen bevidsthed om eller evne til dette, overhovedet. Faktisk blev det bemærket, at selv i søndags gjorde præsident Donald Trump – der er indlagt på hospitalet for behandling af COVID-19 – flere offentlige optrædener end Biden gjorde; Trump kørte rundt i en karavane for at hilse på sine tilhængere på gaderne omkring Walter Reed National Military Medical Center, og annoncerede begivenheden på sin Twitter-konto. Og den demokratiske formand for Repræsentanternes Hus, Nancy Pelosi, blokerer nu rent faktisk for handling i Kongressen. Og dog har det faktum, at præsident Trump har været nødt til at håndtere pandemi og økonomisk sammenbrud – under konstant og voksende destabilisering hidrørende fra britisk efterretningstjeneste, amerikanske efterretningsagenturer og militærindustrielle grupperinger – givet Biden føringen i meningsmålingerne. Og

desforuden ligger der potentielt uger forude med kaos efter valgdagen som følge af enorme mængder af brevstemmer og gadedemonstranter på udkig efter en "farverevolution".

Skulle præsident Trumps politik for at afslutte "regimeændrings-krigene" og indgå i konstruktivt samarbejde med Rusland og Kina fortæbes, ville det være et nederlag for den amerikanske republik til det militærindustrielle kompleks, der i årtier har været ganske tilfreds med Biden; det ville være et knusende slag mod håbet om at genoplive rumforskning og videnskabelig og teknologisk udvikling. Men med præsidenten sygdomsramt, og under sådant et angreb, er det direkte op til enhver amerikaner, der tænker for sig selv, at forstå hvad der skal gøres – ikke blot at beklage og modsætte sig, men at vide hvad der er nødvendigt.

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets internationale grundlægger, sagde følgende ved en særlig LaRouchePAC's 'rådhus'-webcast lørdag den 3. oktober: "Det turde være klart, at med den kombination af problemer vi har i dag – en pandemi der er ude af kontrol, et økonomisk sammenbrud værre end noget andet siden Anden Verdenskrig, faren for et økonomisk nedbrud værre end i 2008, faren for at en geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina går ud af kontrol – er vi er nødt til at ændre kurs. Og det er derfor, vi har brug for et topmøde, og den eneste realistiske mulighed på bordet lige nu, er det som præsident Putin har anmodet om. De permanente fem medlemmer af FN's Sikkerhedsråd må mødes og behandle disse spørgsmål:

"Opret et nyt globalt finanssystem, et nyt kreditsystem, et nyt Bretton Woods-system; fordi dette nuværende system er bankerot, og der er brug for kredit til udvikling og til at finansiere alle disse ting i tråd med Franklin D. Roosevelts oprindelige intention og idé med Bretton Woods-systemet. Og så, naturligvis, LaRouches Fire Love: Glass-Steagall til at gøre en ende på kasinoøkonomien. Indfør Glass-Steagall i form af en bankadskillelse; beskyttelse af de kommercielle banker. Hold op med at redde fallerede spekulanter. Opret en

nationalbank, ikke kun i et enkelt land, men i alle lande på planeten.

Og etabler derefter et kreditsystem, der samarbejder om langsigtede investeringer til genopbygning af verdensøkonomien. Iværksæt derefter et lynprogram for fusionsteknologi, der p.t. virkelig gør utrolige fremskridt, som vi hørte på en nylig Schiller Institut-konference. Og støt internationalt samarbejde om udforskning af rummet, således som præsident Trump har sagt, at Artemis-projektet skal være.

"Hvis alt dette aftales mellem USA, Rusland og Kina, som et minimum, og andre industrielle magter, der har kapacitet til at rekonstruere verden, derefter slutter sig til, kan vi løse dette problem. Men hvad der kræves er, at mange sådanne patrioter virkelig begynder at tage ansvar for udfaldet af denne periode. Jeg tror ikke der er andet, der vil fungere, og jeg tror virkelig, at det kan gøres".

POLITISK ORIENTERING den 1. oktober 2020: Chok og overraskelser venter fremtil USA's valg den 3. november

Politisk orientering med formand Tom Gillesberg

Planeten er i systemisk chok; øjeblikket er modent til et paradigmeskifte.

29. september (EIRNS) – Det samlede antal er chokerende nok i sig selv. Mere end 1 million mennesker har hidtil i 2020 mistet deres liv på grund af COVID-19-pandemien, og endnu en million kan dø i løbet af de næste ni måneder, hvis den nuværende kurs ikke ændres drastisk. Ca. 515 millioner af verdens arbejdsstyrke på 3,5 mia. vil have mistet deres job inden udgangen af 2020 på grund af det pandemisk udløste økonomiske sammenbrud; og den samlede arbejdsindkomst vil være faldet med ca. 15% i løbet af året, ifølge en netop frigivet rapport fra Den Internationale Arbejdsorganisation.

Men virkeligheden bag gennemsnitstallene er endnu værre. I Latinamerika og Caribien, hvor pandemien har ramt særligt hårdt, vil 35% af de samlede arbejdstimer være gået tabt inden udgangen af 2020, og den samlede arbejdsindkomst vil være faldet med over 25%. Langt størstedelen af de tabte arbejdstimer ligger i den såkaldte "uformelle sektor" i økonomien, hvor arbejdstagere er beskæftiget i service- og grå- og sorte markedsaktiviteter, der stort set ikke producerer nogen fysisk-økonomisk værdi overhovedet. Det er derfor, at vi i "LaRouche-planen for at genåbne den amerikanske økonomi: Verden har brug for 1,5 milliarder nye, produktive job" klassificerede sådanne uformelle job som de facto arbejdsløshed, selvom de bringer desperat nødvendige kontanter til befolkninger, der lever på et eksistensminimum.

Eller det plejede de at gøre. Nu forsvinder selv disse: Pandemien har simpelthen løftet sløret for den enorme,

omsiggribende reelle arbejdsløshed, som var der hele tiden. Hvis man tager den samlede tabte arbejdstid i år som en procentdel af denne "reelle arbejdsløshed" i den uformelle sektor, så er 42% af disse arbejdstimer globalt set gået op i røg; i Latinamerika svarer det til 91% af den faktiske arbejdsløshedskategori!

Føj dertil inflation i fødevarerpriserne, som ifølge nogle rapporter allerede er på gennemsnitligt omkring 15% i mange lande i Afrika, og man har et 30-50% spring i betalingsevnen for mad for en halv milliard mennesker eller mere i den underudviklede sektor.

Sult og pest er heller ikke de eneste to plager, der hærger: Det britiske imperium har også sluppet krig løs. Den varme krig mellem Armenien og Aserbajdsjan i Nagorno-Karabakh kunne eskalere til en NATO-Tyrkiet-Aserbajdsjan-krig mod Armenien-Rusland inden for få dage eller endda timer. Farverevolutionen ved Ruslands grænse i Hviderusland truer med at fremprovokere en strategisk hændelse lige på dørtrinnet til Rusland. Og amerikanske droner og andre militære aktiviteter i nærheden af det Sydkinesiske Hav fremkalder hård modstand fra Kina, sammen med dystre trusler om omfattende gengældelse hvis provokationerne fortsætter med at eskalere.

Alt dette er den politiske substans i det britiske imperiums nuværende forsøg på at stoppe præsident Donald Trumps genvalg – hvilket i dag led et betydeligt tilbageslag med frigivelsen af dokumenter der beviser, at hele Russiagate-skandalen var et kendt fupnummer, som blev indledt af Hillary Clinton og Obama-banden – og iscenesætte parallelle regimeskift mod præsidenterne Vladimir Putin og Xi Jinping.

"Verdenssituationen er hurtigt på vej ud af kontrol," sagde Helga Zepp-LaRouche nøgternt i dag. "Vi er inde i en af de varmeste perioder nogensinde. Der er fem uger til det amerikanske præsidentvalg, og vi bør regne med, at der vil ske en farlig optrapning et eller andet sted". Briterne er

desperate, fordi hele deres internationale finanssystem er bankerot, og de vil ikke stoppe før de bliver inddæmmet, og deres system gennemgår en konkursbehandling, som Lyndon LaRouche specificerede detaljeret i sine fire love.

I de samme fem uger, understregede Zepp-LaRouche, må vi sikre Trumps genvalg; insistere på et topmøde med mindst Trump, Putin og Xi for at tackle de globale kriser; og kræve gennemførelsen af LaRouches økonomiske politik, der er beskrevet i LaRouchePAC's program for 1,5 milliarder nye produktive job. Virkeligheden dikterer tidsplanen.

"Vi er nødt til at slynge økonomien op til et nyt niveau for at løse de nuværende problemer", sagde Zepp-LaRouche. "Kun hvis man går efter en radikal forandring med LaRouches fire love, er der håb om at komme ud af dette rod, ved at vedtage en politik med Verdens-Landbroen og 1,5 milliarder nye, produktive job, der starter med et samarbejde om at opbygge et globalt sundhedssystem. Dette er nu mere presserende end nogensinde.

"Det overordnede billede er sådan, at folk virkelig må vågne op og blive enige om, at topmødet, som vi har presset på for, og som stadig er på dagsordenen – hvilket præsident Putin gentog for nylig – kunne finde sted med et øjeblikks varsel. Hvis statsoverhovederne ville indse, at verdenssituationen er så alvorlig, at vi absolut må tage fat på dette sammen, kunne det gøres".

**Der kastes mere lys over det
britiske imperiums**

spion/kupnetværk – skru op for blusset

27. september (EIRNS) – I de seneste dage er der kommet meget mere ud om de britisk forbundne internationale spionnetværk og kupplaner mod det amerikanske præsidentskab, herunder Obama-administrationens rolle.

I dag offentliggjorde dagbladet Berlingske Tidende på sin website i Danmark en lang artikel baseret på interviews med Bill Binney, tidligere teknisk direktør for geopolitisk og militær analyse (indtil 2001) ved den amerikanske Nationale Sikkerhedstjeneste, 'National Security Agency (NSA), og Thomas Drake, også en tidligere NSA-ekspert (indtil 2008). Artiklen bærer overskriften: "Tidligere NSA-chefer bekræfter dansk aftale om dataovervågning: København var intet mindre end en guldmine". Dette refererer til det faktum, at NSA siden 1990'erne har haft en aftale med dansk efterretningstjeneste om at tappe en speciel fiberoptisk kabel-central i København, hvilket gjorde det muligt for NSA at indhente og lagre enorme mængder data fra Europa, især med henblik på at overvåge russisk og kinesisk telekommunikationstrafik. Binney påpegede i artiklen, at ud over dataindsamlingen "er sagen den, at det giver dem magt over alle. Hvis nogen nogensinde kommer på tværs, kan de retrospektivt analysere alt, hvad de nogensinde har gjort online, finde noget ['snavs'] på dem og slippe af med dem. Det er hvad de forsøger at gøre med mig". Drake omtaler det bredere NSA-forbundne netværk i termer som "et transnationalt syndikat til masseovervågning".

Den 26. september offentliggjorde LaRouchePAC "Bombshell Disclosures of FBI/DOJ Crimes in Trump/Flynn Investigations," af Barbara Boyd (eksplosive afsløringer i forbindelse med FBI/justitsministeriets undersøgelser af Trump/Flynn). Den gennemgår tre kategorier af nyligt videregivet information, herunder kommunikation fra FBI-agenter på tidspunktet for de

falske anklager mod generaløjtnant Michael Flynn – på daværende tidspunkt Trumps første nationale sikkerhedsrådgiver – som bekræfter hvor beskidt og konstrueret operationen var. Omkring 40 sider af disse nye oplysninger blev indgivet til retten den 24. september på vegne af Flynn. Der er en planlagt høring for Flynn den 29. september om, hvorvidt dommer Emmet Sullivan endelig vil efterkomme justitsministeriets ordre om at afvise anklagerne imod ham. Boyd bemærker også, at der så tidligt som mandag den 28. september vil kunne offentliggøres flere oplysninger om FBI's forhåndsviden om, at det beskidte dossier mod Trump mildest talt var upålideligt.

Præsident Donald Trump talte den 26. september på et valgmøde i Harrisburg, Pennsylvania International Airport om dette nye materiale meget tidligt i sin kampagnetale. Han gennemgik for publikum nogle af de faktiske formuleringer i de nyligt afslørede FBI-tekstmeddelelser fra 2016. De sagde, "Trump havde ret ... vi burde ikke gøre dette ... Vi har brug for forsikring [mod at miste deres job på grund af det!]". Trump kaldte det: "en hel desinformationsaftale", og pointerede at "vi er gået igennem to og et halvt år" og har haft store omkostninger på grund af disse løgne. Han sagde, at de meddelelser man fik den 25. september viser kupmagernes tankegang, "Vi vil have fat i Flynn for at få 'skovlen under' Trump". Trump fordømte det som "ét stort svindelnummer", og sagde at det viser, at "vi er nødt til at få flertal i Kongressen", så dette aldrig kan ske igen. Derefter tog han sigte mod 'Shifty Schiff', Adam Schiff, formand for efterretningsudvalget i Repræsentanternes Hus, "sikken en skiderik, hvilket fjols".

Disse nye afsløringer kaster lys over netværkene, der ikke blot driver "Big Brother"-overvågning internationalt, men truer valgprocessen i USA lige nu, til og med militær-opstand, og i forbindelse med dette, opbakning til aktioner der forværrer faren for verdenskrig. Specielt i forbindelse med valget den 3. november beskyldes Trump nu gentagne gange og

fejlagtigt af de største medier og demokratiske partipersoner for at hævde, at han ikke vil respektere afstemningsresultaterne, hvorfor de godtroende forventes at antage, at militæret handler. For eksempel begyndte værten for NBC's "Meet the Press" i morges sit interview med general H.R. McMaster, tidligere national sikkerhedsrådgiver (erstattede Flynn), med at erklære, at embedsmænd i Pentagon taler om, hvad militæret vil gøre i forbindelse med valget i november. "Højtstående embedsmænd spørger, hvad hvis "de er nødt til at handle?" (McMaster holdt lav profil om dette).

Nu er det tid til at skrue op for blusset for at afsløre den klare og nærværende fare fra disse netværk, for det amerikanske valg og for enhver suveræn nationalstat. Den førende skikkelse, der udråber denne fare for militærkup, (pensioneret) oberst Richard Black, har nu over 174.000 visninger af sin 11-minutters præsentation, "Do We Risk a Military Coup?" (Risikerer vi et militærkup?) på Schiller Instituttets internationale konference 5.-6. september, udgivet på LaRouchePAC YouTube videokanal og med totalt set mange tusinde flere visninger.

Det yderligere element af sandhed der skal offentliggøres er, at der findes løsninger på de kombinerede globale kriser – økonomisk sammenbrud, COVID-19, sultpandemi og atomvåbenkonfrontation.

Dette blev præsenteret på en særlig måde den 26. september på Schiller Instituttets internationale ungdomskonference i et panel med titlen: "Science, Culture, and Great Projects of a Global Renaissance" (Videnskab, kultur og store projekter i en global renæssance). Unge repræsentanter fra forskellige nationaliteter og kontinenter beskrev nøgleprojekter i deres del af verden, alle indenfor rammerne af 'World Land-Bridge' (Verdenslandbroen), og især i form af "The LaRouche Plan To Reopen the U.S. Economy; The World Needs 1.5 Billion New, Productive Jobs" (May 2020), (LaRouche-planen om at genåbne den amerikanske økonomi; Verden har brug for 1,5 milliarder

nye, produktive job). Eksempelvis tunnelen under Beringstrædet og Transaqua-projektet til genopfyldning af Tchad-søen i Afrika, Darién Gap-korridoren i Latinamerika m.fl. Denne tilgang er arven fra Lyndon LaRouche, hvis livsværk og politik blev drøftet på konferencens første panel, "Verden har brug for oprejsning af Lyndon LaRouche".

I Frankrig den 19. september, på den franske Solidarité et Progrès' årlige konference, omfattede programmet også diskussion af beslægtede spørgsmål i form af "Road Map for Jumpstarting the Economy after the COVID-19 Pandemic." (Køreplan for at igangsætte økonomien efter COVID-19-pandemien).

Dette er de handlinger og ideer, der føjer sig til presset for det tidligst mulige topmøde mellem stormagtsledere, i øjeblikket mest sandsynligt i form af invitationen fra præsident Vladimir Putin til et "G5"-topmøde med de permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråds (Rusland, USA, Kina, Frankrig, Storbritannien), hvilken han gentog den 22. september på FN's Generalforsamling. Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, understregede i går sin egen støtte til et sådant møde for at starte drøftelserne, der kan bryde med farerne for sammenbrud. I sin hovedtale til ungdomskonferencen gav hun et positivt billede af, hvad der kunne have været gennemført ved at sige: "Hvis Lyns idé var blevet gennemført i de sidste 40 år, ville vi have haft en blomstrende have i Afrika. Vi ville have haft et fuldstændigt udviklet Latinamerika. Der ville være mange lande, der ikke ville være mindre udviklede end Kina er i dag. Man ville have haft et Europa, som ikke er det kulturelt relativistiske rod, som er tilfældet lige nu; men Europa ville have genoplivet den smukke kultur fra den gyldne renæssance og den tyske klassiske periode med Schiller og Beethoven. USA ville være en kraft for det gode, og folk ville være glade for at være venner med det store land".

Schiller Instituttets videokonference PANEL IV d. 6. sept. 21:00 – 24:00): Opbygning af tillid i internationale relationer: Klassisk kulturs rolle og bekæmpelse af global hungersnød

1. Jacques Cheminade (Frankrig), leder af Solidarite & Progres, tidligere præsidentkandidat

2. Marcia Merry Baker (USA), EIR-redaktionen

3. Bob Baker og amerikanske landbrugsledere:

Ron Wieczorek, South Dakota cattle rancher, LaRouchePAC

Nicole Pfrang, Kansas Cattlemen's Association Secretary-Treasurer, cattle rancher

Mike Callicrate, Colorado, cattle rancher, Owner, Ranch Foods Direct:

4. Paul Gallagher (U.S.), EIR Editorial Board

5. Fred Haight (Canada), Schiller Instituttet

6. Michael Billington (US), chef for asiatiske anliggender, Executive Intelligence Review

7. Spørgsmål og svar

8. Beethoven-messe i C-dur, opførelse af Schiller Instituttets kor i New York City.

Schiller Instituttets videokonference PANEL III d. 6. sept. video og engelsk afskrift: Bælte- og Vejinitiativet bliver til Verdenslandbroen & Franklin D. Roosevelts uafsluttede projekt:

1. Dennis Small (USA), latin-amerikansk redaktør, EIR
2. Dr. Natalia Vitrenko (Ukraine), præsident for Progressive Socialist Party, tidligere parlamentsmedlem og præsidentkandidat
3. Michele Geraci (Italien), tidligere minister for økonomisk udvikling
4. Hassan Daud Butt (Pakistan), tidligere projektdirektør, CPEC; Administrerende direktør for Khyber Pakhtunkhwa Provincial Board of Investment & Trade

5. Marcelo Muñoz (Spanien), grundlægger og præsident emeritus for Cátedra China, dekan for spanske forretningsmænd i Kina
 6. Dr. Björn Peters (Tyskland), fysiker, iværksætter og politisk rådgiver inden for energi, bæredygtighed og råvarer
 7. Spørgsmål og svar, del 1
 8. Dr. Joycelyn Elders (USA), tidligere chef for USA's sundhedsvæsen m.m.
 9. Marlette Kyssama-Nsona (Republikken Congo), farmaceutisk kemiker, politisk leder af Panafrican League UMOJA og specialist i folkesundhedsspørgsmål
 10. Spørgsmål og svar, del 2
-

Slut jer til os for at bevæge menneskeheden mod et nyt paradigme.

**Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche den 2.
september 2020**

Denne uges webcast er en forkortet promovering (ca. 12 minutter) for weekendens konference. Helga diskuterer, hvorfor denne konference er nødvendig i betragtning af de voksende strategiske spændinger og farer. Hun gennemgår, hvad der vil

blive præsenteret i de fire paneler, og appellerer til seerne om at deltage i mobiliseringen for at få succes med et presserende nødvendigt paradigmeskifte.

Sejr er påkrævet inden valget

Den 25 august (EIRNS) – Demokraternes konvent i sidste uge demonstrerede for hele verden, at mindet om Franklin D. Roosevelt og John F. Kennedy er blevet fuldstændigt udslettet fra grødhovederne i partiets elite, både de ældre 'boomere' og den narkotikaplagede yngre generation. Der var ingenting om FDR's store infrastrukturelle programmer, som skabte den elektrificerede nation, der var i stand til at frembringe "demokratiets arsenal", som besejrede fascismen. Der var heller ikke tilnærmelsesvis en antydning af inspiration, som i JFK's erklæring om, at "Vi vælger at rejse til Månen i dette årti samt gøre de andre ting, ikke fordi de er lette, men fordi de er svære, fordi dette mål vil tjene til at organisere og målrette vores energier og færdigheder". I stedet for dette præsenterede det smuldrende Demokratiske Parti et racistisk portræt af "identitetspolitik".

Som Kamala Harris udtrykte det – giver vi folk chancen for at stemme på mennesker, der "ligner dem selv". Eller som manikæiske Joe udtrykte det: stem på mig, fordi: "Jeg vil være en allieret med lyset, ikke med mørket." (<https://da.wikipedia.org/wiki/Manik%C3%A6isme>, -red.)

Nancy Pelosi rasede i dag i medierne, i en tilstand af høj angstelse, at præsident Donald Trump og hans tilhængere i Kongressen er "statens fjender... indenlandske fjender", der forsøger at "skræmme folk fra at stemme", og til at "bifalde russisk indgriben i vores valg ved at tillade Putin at

beslutte, hvem der skal være præsident i stedet for det amerikanske folk”.

Til anerkendelse for det Republikanske Parti, modvirkede de den første aften af deres konvent demokraternes racistiske “identitetspolitik” med optimisme og tro på fremtiden. En række sorte valgte embedsmænd og personligheder pegede på præsident Trumps bekymring for den mest grundlæggende af de menneskerettigheder, der bliver nægtet mindretallene i USA – hvad FDR kaldte “frihed for mangel”. Senator Tim Scott fra South Carolina lukkede konventet og drøftede “mulighedszoner”, som han og præsidenten har lanceret i de indre byer i Amerika med det formål at skabe job og jobtræning for nationens “glemte mænd og kvinder”. Han talte om “udviklingen af det sydlige ‘hjerter’ [af USA]” og pegede på sin valgsejr over sønnen til en berygtet racist og bemærkede, at hans bedstefar, der droppede ud af skolen i tredje klasse for at plukke bomuld, levede for at se sit barnebarn blive den første sorte mand, der blev valgt til Kongressen og derefter til senatet fra South Carolina. En anden sort valgt embedsmand, statsrepræsentant Vernon Jones, en demokrat fra Georgia, sagde, at det Demokratiske Parti “ikke ville have, at sorte mennesker skulle forlade plantagen,” og roste Trump for at yde finansiering til de historiske sorte universiteter og for at gennemføre kriminalretsmæssige reformer samt for at forsvare politiet mod anarkiet på gaderne.

Matt Gaetz, en republikaner fra Florida, bemærkede, at Donald Trump er den første præsident siden Ronald Reagan, der ikke har startet en krig.

Men republikanerne har endnu ikke taget fat i de foranstaltninger, der kræves for at vende den eksistentielle trussel, som nationen og verden nu står overfor, som LaRouche-bevægelsen præsenterede i programmet: “The LaRouche Plan To Reopen the U.S. Economy: The World Needs 1.5 Billion New, Productive Jobs.” (LaRouche-planen for at genåbne den amerikanske økonomi: Verden har behov for 1,5 milliarder nye,

produktive job).

Ironisk nok har præsident Trump selv på forskellige tidspunkter taget fat på flere af de vigtigste punkter i dette program. Han forsøgte at afslutte de "uendelige krige", alt imens han forsøgte at opbygge venskab og samarbejde med Rusland og Kina. Men det var ikke kun demokraterne, der samarbejdede med den britiske efterretningstjeneste i "Russiagate" og nu "Chinagate" for at stoppe ethvert amerikansk venskab med Rusland eller Kina – de republikanske kredse, der omgiver præsident Trump – med udenrigsminister Mike Pompeo i spidsen – er lige så opmærksomme på at bryde denne indsats, at dæmonisere både Rusland og Kina og drive verden til randen af krig.

Trump må tage ved lære af Ronald Reagan, der brød med det britiske imperiums kontrollerede miljø for den imperialistiske opdeling af verden i øst mod vest, ved at arbejde med Lyndon LaRouche, og vedtage LaRouches forslag om at samarbejde med russerne (det daværende Sovjetunionen) om opbygning af et rumbaseret forsvar mod atomvåben, for dermed at "gøre kernevåben forældede", som Reagan udtrykte det i sin berømte tv-tale til nationen den 23. marts 1983. Hvis præsident Trump fulgte dette eksempel og accepterede LaRouche-planen om et møde mellem lederne af USA, Rusland, Kina og Indien, for at stå op imod det britiske imperiums "del og hersk" og tackle de mange trusler mod civilisationen, som menneskeheden står overfor i dag, kunne disse problemer løses. Putin har foreslået en variation af LaRouches "fire magts-forslag", med et topmøde mellem de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd, hvilket er blevet accepteret af alle fem ledere, men uden en bestemt dato.

Schiller Instituttets konference, der er planlagt til 5.-6. september, vil være et eksempel på den slags samarbejde mellem nationer der er påkrævet, med en dagsorden der dækker hele spektret af den globale krise – strategisk, videnskabelig, økonomisk og kulturel. Mobiliser alle I kender til at deltage

i denne virtuelle begivenhed. Tilmeld jer til konferencen: "På krigsstien mod Armageddon", eller "Et nyt paradigme blandt suveræne nationer, der er forenet af de fælles mål for menneskeheden?"

Hvis dette er den 'pandemiske depression', så genopliv LaRouches politik for at stoppe den

Den 10. august (EIRNS) – Denne uge markerer årsdagen for d. 15. august, 1971, da Præsident Richard Nixon blev overtalt til at ødelægge Franklin Roosevelts valuta- og kreditsystem (Bretton Woods), hvilket sendte den industrielle sektor ud i ukontrolleret spekulation og lønnedgang i et halv århundrede. Lyndon LaRouche fordømte dette tiltag af Richard -"Jeg er nu en Keynesianer i økonomi"-Nixon, og sagde at det åbnede døren til en fascistisk nedskæringspolitik og økonomisk depression, medmindre det blev forkastet. LaRouche besejrede en af verdens førende keynesianere angående dette tema i en debat på et universitet i december 1971, og satte sig for at ændre denne skrækkelige fejl ved at genoplive Roosevelts oprindelige intention ved Bretton Woods – kreditter til teknologisk og industriel udvikling af Eurasien, Afrika og Sydamerika.

I de næste 45 år var dette hans livs arbejde, og det gjorde ham til en foragtet modstander af det finansielle imperium i City of London og Wall Street, og i særdeleshed – som Roger

Stone betonedede dette i LaRouches Politiske Aktionskomité's webcast, d. 2. august – Bush-familien.

Denne uge, næsten som om de ønskede at markere denne dato, d. 15. august, bragte *Foreign Affairs* en hovedartikel under titlen "Den pandemiske depression: Den globale økonomi vil aldrig blive den samme igen"; et dybt pessimistisk indlæg af to af USA's "førende økonomer", Carmen Reinhart (Harvard Kennedy School) og Vincent Reinhart (cheføkonom for Bank of New York–Mellon). Deres idé om de centrale aktører i denne krise er, at "centralbankerne" forsøger at opretholde udlån, og "finanspolitiske myndigheder" øser ud af penge til husholdninger til forbrug; og de forventer at det vil tage mange år blot for at vende tilbage til verdensøkonomiens allerede faldefærdige niveau fra begyndelsen af 2020. De udelader fuldstændig Kinas voksende økonomi, samt deres Bælte- og Vejinitiativ for infrastrukturelle projekter.

Med hensyn til udviklingslandene demonstrerer to citater fra Reinhart og Reinhart ørkesløsheden i den nu konventionelle økonomiske tænkning i de store centralbankers verden. "G20-landene har allerede udsat gældsbetalinger for de fattigste 76 lande", skriver de. Men, "flere selvstændige låntagere er i dette år blevet nedgraderet af rating-agenturerne end i noget andet år siden 1980". Og deres konklusion, "løsningen", i den grad at de tillader en sådan for disse nationer, der er blevet desperate af den pandemiske depression? "Embedsmænd bliver nødt til at fortsætte med finanspolitiske og monetære incitamentter."

Tilbage i august 1971, begyndte LaRouche, i grell modsætning hertil, at mobilisere for et topmøde – på den tid blandt Gruppen af de alliancefrie Lande – der tilsluttede sig hans foreslåede Internationale Udviklingsbank, som dog derefter blev saboteret af Henry Kissinger på vegne af City of Londons finansinteresser. Økonomierne kunne ikke blot genoplives, som LaRouches udviklingsplaner viste, men genskabes gennem store

projekter i økonomisk infrastruktur, såsom Verdenslandbroen, med transport-, energi- og kommunikationskorridorer, der ville strække sig hen over kontinenterne.

Ved markeringen af den dag, hvor det Britiske Imperium gjorde en ende på Roosevelts Bretton Woods-system, samt erindringen om Lyndon LaRouches profetiske advarsler om konsekvenserne heraf, er et nyt sådant topmøde presserende.

Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouche, har siden januar argumenteret for et topmøde, der, som et minimum, skulle involvere lederne fra USA, Kina og Rusland, for at erstatte disse landes faretruende konfrontationer med et samarbejde for et Nyt Bretton Woods, baseret på Roosevelts model. Ruslands præsident, Vladimir Putin, har været i gang med at organisere for et topmøde (ikke virtuelt, men i virkeligheden) blandt de lande, som grundlagde FN, hvilket i dag er Sikkerhedsrådets fem permanente medlemmer. Lyndon LaRouches plan for processen omkring et sådant topmøde blev formuleret for 38 år siden, denne måned, i et omfattende dokument, *Operación Juárez*, skrevet til den mexicanske præsident, José López Portillo: omorganisering af gælden, baseret på Alexander Hamiltons principper; nationalbank-kreditinstitutioner i hvert land; fælles kreditudstedelse fra de store nationer, som har til hensigt at eksportere kapitalgoder for udvikling; brugen af lynprogrammer indenfor rumforskning og videnskab som motorer for hurtig teknologisk fremskridt.

Anvend disse principper fra LaRouche i en sådan proces omkring topmødet nu: Dermed kan truslen for konfrontation mellem stormagterne, såvel som den "pandemiske depression" hurtigt stoppes – begge på den eneste mulige måde.

Atomkrig – det uundgåelige emne på alles dagsorden

Den 8. august (EIRNS) – I forbindelse med 75-års jubilæet for den atomare tilintetgørelse af Hiroshima og Nagasaki af den britiske marionet Harry Truman – en udslettelse der alene havde til formål at terrorisere verden til at acceptere en 'verdensregering' (One World Government) udtænkt af det britiske imperium – er der nu dagligt overvejelser i magtens korridorer hos enhver større statsmagt på Jorden om den ekstreme fare for, at en atomkrig vil finde sted igen i dag. De fleste af verdens nyhedsbureauer citerer den tidligere australske premierminister Kevin Rudds ord i *Foreign Affairs*: "Spørgsmålet der stilles nu i hovedstæder verden over, stilfærdigt men nervøst, er, hvor vil dette ende? Det engang utænkelige udfald – egentlig væbnet konflikt mellem USA og Kina – ser nu ud til at være muligt for første gang siden afslutningen af Korea-krigen. Med andre ord står vi over for udsigten til ikke kun en ny kold krig, men også en varm krig". De næste tre måneder, fra nu af og indtil det amerikanske valg, er de mest kritiske for at en hændelse skal føre til krig, advarer han. Da den nuværende australske premierminister, Scott Morrison, blev spurgt om Rudds advarsel, erklærede han sig enig.

Det russiske forsvarsministeriums avis, *Krasnaya Zvezda*, har offentliggjort en detaljeret beskrivelse af den russiske politik for første gangs brug af atomvåben, som det blev bebudet af Vladimir Putin 2. juni. Der er to situationer, der kan retfærdiggøre en sådan første anvendelse, skriver de: først, ved "pålidelig information om opsendelse af ballistiske missiler, der angriber Ruslands territorium og (eller) dets allierede", da Rusland ikke kan vide, om missilet medfører

atomvåben eller ej; og for det andet, ethvert forsøg på at ødelægge Rusland "som en stat", hvad enten det er med atomvåben eller andre midler. Artiklen noterer sig USA's tilbagetrækning fra flere internationale våbenaftaler og tilføjer: "Efter afslutningen af [Ny] START-aftalen vil der ikke være nogen eksisterende international aftale, der begrænser det strategiske våbenkapløb, og de amerikanske krigshøge vil have helt frie hænder".

Sanktionerne fra USA, der i går blev pålagt Hongkongs administrerende chef, Carrie Lam, og ti andre ledere, blev mødt af fordømmelse og latterliggørelse i Kina, hvor de kaldte dem "klovnumre", "skamløst og foragteligt", en "åbenlys og barbarisk" indblanding i Kinas interne anliggender. Sanktionerne beslaglægger alle ejendomme i USA, der ejes af de sanktionerede personer, og indefryser bankkonti. Luo Huining, Pekings officielle repræsentant i Hongkong, foreslog, at han ville sende 100 \$ til præsident Donald Trump, så han havde noget at indefryse.

Men faren for krig er håndgribelig. Storbritanniens førende rolle i denne galskab er slet skjult. I dag offentliggjorde Wall Street Journal en artikel med titlen "Det er tid til at genoplive Anglosfæren". Forfatteren, Andrew Roberts, er en britisk historiker og medunderskriver af principerklæringen fra det britiske efterretningsorgan Henry Jackson Society, der arbejdede tæt sammen med dronning Elizabeth II og hendes families arkiver for at skrive en biografi om Winston Churchill i 2018, kaldet Churchill: Walking With Destiny (Churchill: gang med skæbnen). Roberts foreslår, at Canada, Australien og New Zealand og Storbritannien (kaldet Canzuk – fire ud af de 'fem øjne') deltager i en økonomisk og militær union, der "straks skulle gøre sin entré på den globale scene som en supermagt, der er i stand til at stå skulder ved skulder med USA i den store, afgørende kamp i det 21. århundrede mod et stadig mere revanchistisk Kina". Canzuk kunne hjælpe USA med dets tildelte rolle (selvfølgelig tildelt

af det britiske imperium) som "verdens politimand" – netop hvad præsident Trump har fordømt. "Omkostningerne ved at begrænse og inddæmme Kinas globale ambitioner ville blive den historiske rolle for ikke én, men to supermagter, da det er klart, at EU ikke har nogen interesse i at forsøge at stoppe det kinesiske herredømme i Asien".

Rablende vanvid? Selvfølgelig. Men dette er de rablende galninge, der kastede atombomber på Japan, der trak den "umælende kæmpe" USA ind i koloni-krigene i Indokina (efter at have myrdet præsident John Kennedy) samt de kolonialistiske krige i Mellemøsten under de anglofile George Bush og Barack Obama.

Forebyggelse af en ny krig vil ikke komme fra en ny "anti-krigsbevægelse". Verden er nu i en tilstand af global opløsning, med en pandemi, massesult, økonomisk forfald, en bristefærdig finansiel boble og faren for termonuklear krig. Som titlen på forummet, der afholdes i dag af LaRouches politiske aktionskomité, antyder, er det nu et spørgsmål om "LaRouches fire Love eller Johannes Åbenbaringens Fire Ryttere". For at gøre det til førstnævnte snarere end sidstnævnte, er det foreslåede topmøde med statscheferne for de fem faste medlemmer af FN's Sikkerhedsråd – et topmøde, som alle fem ledere er enige om, men uden en fastsat dato – absolut presserende.

Den franske præsident Emmanuel Macron har indkaldt til en international konference søndag for at tage fat på krisen i Libanon, som præsident Trump har meddelt, at han vil deltage i. Det er ikke klart, om Rusland og/eller Kina vil deltage, selvom begge er dybt involveret i at sende bistand til Libanon efter eksplosionen og allerede var engageret i økonomisk bistand. Måske kan katastrofen i Beirut skabe en ramme for at bringe verden sammen for at håndtere den globale krise som helhed.

"Russiagate"-kuppets endeligt og genåbningen af sagen om Lyndon LaRouche

Den 3. august (EIRNS) – Det britiske imperium samt allierede amerikanske efterretningsagenturer bag "overvågningsstaten" er blevet fanget på det forkerte ben, pga. LaRouches politiske Aktionskomité (LaRouchePAC's) gennembrud, opnået lørdag eftermiddag. I et webcast fra d. 1. august, som blev dækket både af prominente, såvel som mindre prominente, medier og genudgivet på hundredvis af hjemmesider og blogs siden den eftermiddag, deltog Roger Stone, den velkendte politiske konsulent og skydeskive for Robert Mueller, sammen med den højt respekterede "whistleblower" fra USA's Nationale Sikkerhedsagentur (NSA), Bill Binney, og talspersoner fra LaRouchePAC, Harley Schlanger og Barbara Boyd. De viste, hvordan anklagerne, samt de offentlige bagvaskelser af Stone, Binney og Lyndon LaRouche alle havde én kilde og én årsag: Beslutningen fra magthaverne i City of London og Wall Street om ikke at tillade, at modstandere af globaliseringen og de "permanente krige" vil blive hørt.

Roger Stone gjorde det klart, ud fra sin personlige viden efter at have ledt Ronald Reagans præsidentkampagne i New Hampshires primærvalg i 1980, at LaRouche blev retsforfulgt fordi, han "irriterede Bush-familien" – en veletableret magt i det finansielle etablissement – og fordi han arbejdede med og parallelt til Præsident Ronald Reagan. Yderligere beviste Stone, at både han selv og Præsident Donald Trump er blevet et mål for disse magter på samme måde. Effekten var, at Stone på udførlig manér ødelagde grundlaget for Robert Muellers

anklager rettet mod præsidenten; og i processen "genåbnede sagen om Lyndon LaRouche", hvis retsforfølgelse i 1980'erne blev iværksat af Mueller og William Weld. Hans afsløringer er yderligere uddybet på LaRouchePAC's daglige opdatering, "Morning Briefing", her til morgen.

Bill Binneys kriminaltekniske bevis på at der ikke fandtes noget "hack" af den Demokratiske Nationale Komité (DNC's) computere i 2016, og specielt ikke et af Rusland – kernegrundlaget for "Russiagate"-angrebene mod Trumps præsidentskab – er ikke blevet tilbagevist, efter at det blev præsenteret i oktober 2017 til daværende CIA-chef, Mike Pompeo, som begravede det fuldstændig i tre år. Men med LaRouchePAC's aktiviteter i de seneste uger cirkulerer disse beviser nu vidt og bredt. Det er nu vore læses ansvar at hjælpe med at udbrede disse yderligere.

Dette gennembrud i kampen mod globaliseringens overvågningsstat – som Helga Zepp-LaRouche kaldte "systemet for permanent uretfærdighed" – er en sejr på et tidspunkt, hvor de transatlantiske finanssystemer, kræfterne bag globaliseringen, er bankerotte. De overlever via centralbankernes massive "kunstige åndedræt" gennem et årti. Lyndon LaRouches politisk økonomiske nødforanstaltninger, som han kaldte sine "fire økonomiske love" for at rede nationer, er den eneste vej til økonomisk genrejsning fra sammenbruddet. Megabankerne, centrede i City of London og Wall Street, må opdeles gennem en Glass/Steagall-lovgivning; centralbankerne nationaliseres eller erstattes af hamiltoniske nationale bank- og kreditinstitutter; og de førende nationers bestræbelser indenfor rumfart og fusionsenergiforskning må øges til lynprogrammer for at kolonisere Månen og Mars, således at teknologi og produktivitet kan nå nye højder her på Jorden.

Det var således, at LaRouche definerede "genrejsning", og det begynder i denne dybe krise med at "genåbne hans sag", og derfra fremlægge hans politik.

Pga. af deres finanssystemers desperate tilstand drives finanseliten, centreret i City of London, til en stadig mere anspændt "førkrigs"-konfrontation med Kina – og også Rusland. LaRouchePAC og Schiller Instituttet forsøger at befri Præsident Donald Trump fra denne konfrontation i tide til et topmøde for samarbejde blandt FN's sikkerhedsråds fem permanente medlemmer, som sandsynligvis vil finde sted i begyndelsen af september. For blot et par dage siden pegede en prominent økonom, den nylige chef for Indiens Centralbank, underforstået på den første opgave for et sådant topmøde. USA og Kina er i en enestående position, og må, ifølge Raguram Rajan, "tage ansvaret og sammen forsyne de underudviklede nationer med ressourcerne til at bekæmpe pandemien". Denne mission – et nyt verdensomspændende sundhedssystem mod pandemien – har, siden februar, været spydspidsen af Helga Zepp-LaRouches initiativ for disse topmøder.

Målet med denne proces er et Nyt Bretton Woods, internationalt kreditsystem, for at realisere Præsident Franklin Roosevelts udviklingsperspektiv i forbindelse med organiseringen af den oprindelige Bretton Woods-konference. Siden de sene 1980'ere gjorde Lyndon LaRouche, på trods af uretfærdige retsforfølgelser, denne mission for et Nyt Bretton Woods til sin egen. Hvis den seneste uges gennembrud mod det britiske imperium og Wall Street udbredes og opfølges fuldstændigt, kan vi virkeliggøre denne mission.

POLITISK ORIENTERING den 5. august 2020: COVID-19 på vej ud af kontrol og det samme er tilfældet med den internationale økonomi og strategi

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

Schiller Instituttet · COVID-19 på vej ud af kontrol og det samme er tilfældet med den internationale økonomi og strategi

**Systemets korrruption er det
problem, som vi alle
konfronteres med
Schiller Instituttets
ugentlige webcast med Helga
Zepp-LaRouche d. 29 juli 2020**

I sine afsluttende bemærkninger i dagens dialog fremhævede Helga Zepp-LaRouche korrruptionen i hele systemet, som ansvarlig for den civilisations krise vi står overfor. Hun

henviste til sin bemærkning for flere år siden, på tidspunktet af Madoff boblen, om at hele systemet er et ponzi-spil med ingen interesse for det almene vel, men kun forøgelsen af den private profit.

Hvad enten man betragter den hurtige forringelse af amerikansk-kinesiske forhold, den forværende trussel fra Corona-pandemien, faren for massedød blandt børn pga. kollapset af fødevareproduktion og distribution eller stigningen i sociale kriser som stammer fra den voksende fattigdom, fører det alt sammen tilbage til oligarkiets Malthusianske hensigt.

Løsningen er den fulde implementering af LaRouche-Planen, som ville genoplive det Amerikanske økonomiske system. Det er det, som må forme dagsordenen for det topmøde, som Præsident Putin organiserer. Hun opfordrede seerne til at blive en del af kampagnen, for at sikre at topmødet finder sted og at LaRouches politik er på dagsordenen ved topmødet.

Nyt 'rumkapløb' må skabe en ny økonomi og forhindre en ny verdenskrig

Den 27. juli (EIRNS) – Amerikanske, russiske og kinesiske medier diskuterer mange mulige udfald af det faktum, at tre større Mars-missioner i slutningen af denne uge vil blive opsendt næsten samtidigt for at udforske den røde planet til februar, samt andre missioner til Månens overflade, som nu er under opsejling. Forhandlinger for at undgå at atommagterne begynder en krig i rummet afholdes mellem store amerikanske og

russiske delegationer; men på samme tid offentliggjorde kommandøren for den amerikanske "rumstyrke" også blåstemplingen af en ny "militærdoktrin for det ydre rum".

Et topmøde mellem lederne fra de fem nationer af FN's sikkerhedsråd – USA, Kina, Rusland, Storbritannien og Frankrig – vil sandsynligvis finde sted til efteråret, sågar mens dette potentielt set superproduktive "rumfartskapløb" med konkurrence og håbefuldt samarbejde er i gang.

Totale "lynprogrammer" af flere rumfartsnationer på én gang, for endelig at påbegynde den bemandede udforskning af solsystemet fra kolonier på Månen, vil være den "videnskabsmotor", som fuldstændigt kan omforme den faldefærdige verdensøkonomi. Denne "motor" for industri og landbrug vil baseres på nye værktøjsmaskiner med laser- og plasmastråleteknologi og avancerede nukleare teknologier. Dette – hjulpet på vej af en Glass/Steagall-lovgivning til at stoppe plagen fra superspekulative gigantiske banker på Wall Street og i City of London, samt andre af Præsident Franklin Roosevelts økonomiske metoder – har været programmet for Lyndon LaRouche og hans bevægelse siden 1980'erne og hans berømte landsdækkende tv-udsendelse "Kvinden på Mars" fra 1988, som præsidentkandidat.

Den nuværende pandemi, heraf følgende hungersnød og sammenbrudte økonomier rundt om i verden, gør det nødvendigt at præcis sådan en plan burde opstå fra topmødet, snarligt, mellem disse fem nationer. LaRouches politiske Aktionskomité har fremlagt den som et udarbejdet program: "Hvordan USA's økonomi kan genåbnes: Verden behøver 1,5 milliarder nye, produktive job".

Kommentatorer, som følger de nuværende missioners rumkapløb mod Mars, forestiller sig forskellige scenarier. Hongkongs *South China Morning Post* skriver i dets leder, at "verden bør støtte Kinas Mars-mission", eftersom sund og

fredelig konkurrence mellem de førende rumfartsnationer vil skabe flere gennembrud, og hurtigere, med koloniseringen af rummet. I USA citerer en kommentar i *The Hill* NASA's administrator, James Bridenstine, som lykønsker Kina: "Med dagens opsendelse er Kina på vej til at blive en del af gruppen af internationale videnskabsforskere af Mars. Snart vil USA, Europa, Rusland, Indien og snart de Forenede arabiske Emirater byde jer velkomne på Mars og påbegynde et spændende år med videnskabelige opdagelser." En russisk kommentar, i *Regnum*-magasinet, går imidlertid endnu længere: Hvis demokraterne overtager Det hvide Hus og Kongressen i november, vil støtten til NASA's Artemis-program for at vende tilbage til Månen i 2024 simpelthen blive trukket tilbage, og Kina vil dominere Måneforskning og udvikling.

Den erfarne rumfartsjournalist, Mark Whittington, forfattede også en kronik i *The Hill*, som citerede en artikel fra d. 13. juli fra *Ars Technica*, der igen refererede til et interview med chefen for Ruslands rumfartsagentur (Roscosmos), Dmitry Rogozin, i *Komsomolskaya Pravda*, om at Rusland ville foretrække at samarbejde med Kina, frem for at fortsætte det hyppige og meget produktive samarbejde med USA i de sidste tre årtier, "hvor dets [Ruslands] vigtigste interesser ligger". Dette identificerer det egentlige problem: Kombinationen af demokraternes sandsynlige tilbagetrækning af støtten til NASA's Artemis-program og den i London baserede krigsfraktions øgede trusler om konfrontation og krig mod Kina og Rusland – herunder i det ydre rum – bringer Præsident Donald Trump i en vanskelig situation til at gennemføre sin Måne-Mars-mission.

Men han *må* gennemføre denne, for USA's og menneskehedens fremskridts skyld. Dette er det afgørende formål med det topmøde, som Schiller Instituttet og LaRouchePAC har påvist nødvendigheden af siden januar, blandt de fem statsoverhoveder, der alle har udtrykt deres respekt overfor Franklin Roosevelts økonomiske udviklingspolitik. Samarbejde i

det ydre rum vil "drive" teknologierne bag denne udvikling, og ikke tillade at supermagterne driver i retning af krig.